

СЛУЖБЕНИ ГЛАСНИК РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Језик
српског народа

ЈУ Службени гласник Републике Српске,
Бања Лука, Паве Радана 32А
Телефон/факс: (051) 311-532, 302-708
Internet: <http://www.slglasnik.org>
E-mail: slglasnikrs@blic.net
slgl.finance@blic.net

Петак, 4. август 2006. године
БАЊА ЛУКА
Број 75 Год. XV

Жиро-рачуни: НЛБ Развојна банка а.д.
Бања Лука 562-099-00004292-34
Zepfer комерц банка АД Бања Лука
567-162-1000010-81
Нова бањалучка банка АД Бања Лука
551-001-00029639-61

1162

На основу тачке 2. Амандмана XL на Устав Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 28/94), доносим

УКАЗ

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПОРЕСКОЈ УПРАВИ

Проглашавам Закон о измјенама и допунама Закона о Пореској управи, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Тридесет осмој сједници, одржаној 19. јула 2006. године - а Вијеће народа 31. јула 2006. године потврдило да усвојеним Законом о измјенама и допунама Закона о Пореској управи није угрожен витални национални интерес конститутивних народа у Републици Српској.

Број: 01-020-415/06
1. августа 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Републике,
Драган Чавић, с.р.

ЗАКОН

О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПОРЕСКОЈ УПРАВИ

Члан 1.

У Закону о Пореској управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 51/01, 74/04, 2/05 и 96/05) у члану 5. ријеч: "казну" брише се.

Члан 2.

(1) У члану 22. последије става 2. додаје се нови став 3. који гласи:

"(3) Директор ПУ доноси правилник којим прописује критеријуме за одређивање великих пореских обвезника."

(2) У истом члану досадашњи став 3. постаје став 4.

Члан 3.

(1) У члану 26. у ставу 2. тачка 8. брише се.

(2) У истом ставу досадашње т. 9. до 21. постају т. 8. до 20.

Члан 4.

У члану 36. у ставу 2. ријечи: "рјешење надлежног органа о испуњености техничких услова за обављање делатности," бришу се.

Члан 5.

(1) У члану 47. у ставу 1. ријечи: "или новчане казне изречене за порески прекршај (у даљем тексту: казна)" бришу се.

(2) У истом члану у ставу 2. ријечи: "или казну," бришу се.

Члан 6.

(1) У члану 59. у ставу 3. тачка 2. брише се.

(2) У истом ставу тачка 3. постаје тачка 2.

Члан 7.

(1) У члану 61. у ставу 3. тачка 5. брише се, а тачка 6. постаје тачка 5.

(2) У истом ставу у тачки 7. која постаје тачка 6., број: "6" брише се.

(3) У истом ставу т. 8. до 13. постају т. 7. до 12.

Члан 8.

(1) У члану 63. последије става 2. додаје се нови став 3. који гласи:

"(3) Изузетно од претходног става, ПУ може покренути поступак принудне наплате обавеза, односно јавних прихода на основу извршног акта другог органа, уколико је законом на основу кога је донесен тај акт прописано да ПУ спроводи поступак принудне наплате."

(2) У истом члану ст. 3. до 7. постају ст. 4. до 8.

Члан 9.

У члану 74. последије става 5. додаје се нови став 6. који гласи:

"(6) Овлашћење да продужи рок за измирење досијелих пореских обавеза има и министар финансија у случајевима, под условима и по поступку који пропише Влада Републике Српске својом одлуком."

Члан 10.

У члану 75. последије става 4. додаје се нови став 5. који гласи:

"(5) ако наплата пореза не би била економски оправдана или би узроковала прекомјерне тешкоће обвезнику, ПУ може поступак наплате пореза привремено обуставити, односно одложити на одређено вријеме и на приједлог Владе Републике Српске. Овај приједлог може обухватити све или само поједине предмете и средства извршења."

Члан 11.

Овлашћује се Законодавни одбор Народне скупштине Републике Српске да утврди пречишћени текст Закона о Пореској управи, у року од 30 дана.

Члан 12.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске", од када се и примјењује, изузев одредби чл. 1, 3, 5, 6. и 7. овог закона, које се примјењују од 1. септембра 2006. године.

Број: 01-1008/06
19. јула 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Мр Игор Радојичић, с.р.

1163

На основу члана 70. став 1. т. 2. и 6. Устава Републике Српске и члана 174. и члана 178. став 1. Пословника Народне скупштине Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 22/05 и 32/06), Народна скупштина Републике Српске, на Тридесет седмој сједници, одржаној 18. јула 2006. године, донијела је

ОДЛУКУ

**О ПРИХВАТАЊУ ЗАДУЖЕЊА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
ПРЕМА ЕВРОПСКОЈ ИНВЕСТИЦИОНОЈ БАНЦИ ПО
ПРОЈЕКТУ "РЕХАБИЛИТАЦИЈА ПУТЕВА У
РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ"**

I

Прихвата се задужење Републике Српске према Европској инвестиционој банци (ЕИВ) по Пројекту "Рехабилитација путева у Републици Српској" (у даљем тексту: Пројекат) у износу од 40.000.000,00 евра (четрдесет милиона евра).

II

За потписивање Подуговора о кредиту по Пројекту између Босне и Херцеговине и Републике Српске и Уговора о поткредиту између Републике Српске и Јавног предузећа "Путеви Републике Српске" овлашћује се министар финансија Републике Српске.

III

Кредитна средства из тачке I ове одлуке намијењена су за дјелимично финансирање рехабилитације коловоза, пресвлачење и ојачање око 1.105 км на 55 дионица магистралних и регионалних путева у Републици Српској.

IV

Кредит се Републици Српској одобрава под следећим условима:

- рок отплате: до 18 година;
- грејс период за отплату главнице (урачунат у рок отплате): шест година;
- каматна стопа: фиксна или варијабилна са фиксним интервалом (EURIBOR уколико се транша повлачи у EUR или LIBOR уколико се транша повлачи у USD или GBP), израчуната по процедури ЕИВ-а;
- кредит се повлачи у траншама, и то у највише осам транши у износу од по 5.000.000,00 евра или еквивалентном износу у другој валути. Рокови отплате теку од повлачења сваке транше; валута повлачења транши: EUR, USD, GBP или нека друга валута којом се широко тргује на основним валутним тржиштима и која је, у случају повлачења транше по варијабилној каматној стопи са фиксним интервалом, на располагању ЕИВ-у по варијабилним каматним стопама;
- Република Српска као промотер Пројекта и ЈП "Путеви Републике Српске" као крајњи корисник кредитних средстава и дужник по кредиту определилиће се за валуту повлачења транше, фиксну или варијабилну каматну стопу са фиксним интервалом и период отплате главнице и камате;
- плаћање камате: фиксна каматна стопа или варијабилна каматна стопа са фиксним интервалом плаћа се годишње или полугодишње;
- отплата транше: транше са фиксном стопом отплаћују се у једнаким полугодишњим или годишњим ратама главнице, или у једнаким годишњим или полугодишњим анuitетима уколико је камата унапријед обрачуната; транше са варијабилном каматном стопом са фиксним интервалом отплаћују се у једнаким полугодишњим или годишњим ратама главнице;

- из кредитних средстава ЕИВ-а не могу се плаћати порези, царине и друге накнаде за радове, услуге и робу финансиране по Пројекту.

V

Затезна камата на неизмирене износе о року доспијења плаћа се од стране Републике Српске по стопи EURIBOR или LIBOR + 2% годишње, израчунатој по процедури ЕИВ-а.

Затезна камата на неизмирене износе о року доспијења по транши са фиксном каматном стопом, уколико је та стопа већа од затезне камате из претходног става, плаћа се по стопи EURIBOR или LIBOR + 0,25%.

VI

Кредитна средства из тачке I ове одлуке Република Српска преноси на кредитном основу ЈП "Путеви Републике Српске", које је крајњи корисник кредита, под условима наведеним у тачки IV ове одлуке, уз обавезу ЈП "Путеви Републике Српске" да на име отплате кредита изврши уплату средстава у буџет Републике Српске, према инструкцији Министарства финансија, три (3) радна дана прије датума доспијења обавеза.

Влада Републике Српске путем Министарства финансија закључиће уговор о поткредиту са ЈП "Путеви Републике Српске", којим ће се дефинисати услови кредитног задужења, начин враћања кредита, инструментни обезбјеђења враћања кредита, као и висина стопе затезне камате на доспјеле, а неизмирене износе по камати и / или главници о року доспијења, у складу са важећим законским прописима о висини стопе затезне камате у Републици Српској.

VII

За кофинансирање Пројекта у периоду имплементације, до краја 2010. године, одобравају се средства из буџета Републике Српске, у износу од 1.800.000,00 евра, према динамици која ће се утврђивати годишњим буџетом. Ова средства користиће се за плаћање пореза на додатну вриједност и имају карактер револвинг фонда.

VIII

Пројекат ће реализовати Тим за имплементацију Пројекта формиран у оквиру ЈП "Путеви Републике Српске".

IX

Крајњи рок за повлачење кредитних средстава предвиђен је за децембар 2010. године.

X

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство саобраћаја и веза, Министарство финансија и ЈП "Путеви Републике Српске".

XI

Ова одлука ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 01-1005/06
18. јула 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Мр Игор Радојичић, с.р.

1164

На основу члана 70. став 1. т. 2. и 6. Устава Републике Српске и члана 174. и члана 178. став 1. Пословника Народне скупштине Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 22/05 и 32/06), Народна скупштина Републике Српске, на Тридесет седмој сједници, одржаној 18. јула 2006. године, донијела је

ОДЛУКУ**О ПРИХВАТАЊУ ЗАДУЖЕЊА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
ПРЕМА МЕЂУНАРОДНОМ ФОНДУ ЗА РАЗВОЈ
ПОЉОПРИВРЕДЕ (IFAD) ПО ПРОЈЕКТУ
УНАПРЕЂЕЊА РУРАЛНОГ ПРЕДУЗЕТНИШТВА
(RURAL ENTERPRISE ENHANCEMENT PROJECT)****I**

Прихвата се задужење Републике Српске према Међународном фонду за развој пољопривреде (IFAD) по Пројекту унапређења руралног предузетништва (Rural Enterprise Enhancement Project) (у даљем тексту: Пројекат) у износу од SDR 5.300.000,00 (сва USD 7.600.000,00) или 60,23% од износа за Босну и Херцеговину од SDR 8.800.000,00 (сва USD 12.600.000,00).

II

За потписивање пројектног споразума за Републику Српску између Међународног фонда за развој пољопривреде и Републике Српске овлашћује се председник Републике Српске, а за потписивање Супсидијарног споразума између Босне и Херцеговине и Републике Српске овлашћује се министар финансија.

III

Циљ Пројекта је повећање прихода сиромашног сеоског становништва на пројектном подручју, које чине општине: Челинац, Котор Варош, Кнежево, Теслић, Осмаци, Шековићи, Власеница, Хан Пијесак, Милићи, Братунац и Сребреница, и то кроз одрживи раст производње и предузетништва на селу и стварање услова за додатно запошљавање путем успостављања и побољшања веза између различитих учесника у ланцу снабдевања робом и услугама.

IV

Средства кредита намијењена су за:

- подршку руралном предузетништву, кроз: подршку оснивању и развоју већ основаних организација произвођача у циљу омогућавања малим произвођачима да се ефикасно увезу у ланце вриједности млијека и воћа и побољшају свој положај на тржишту; обезбјеђење савјетодавних услуга за развој и унапређење пословања у циљу повећања квалитета производа и постизања бољих цијена; подршку у обнови кључне инфраструктуре за повезивање са тржиштем; разраду политика које директно утичу на ефикасност производње и пласмана;

- предузетничко финансирање и инвестирање на селу, и то: путем ангажованих банака и микрокредитних организација - МКО, које ће пласирати кредите индивидуалним произвођачима, прерађивачима и предузетницима и малим и средњим предузећима у циљу започињања нове или проширења постојеће производње, углавном у мљекарству и воћарству, кроз: кредитни револвинг фонд за инвестиције; обезбјеђењем техничке подршке ангажованим банкама и микрокредитним организацијама у циљу проширења кредитних производа које стављају на располагање инвеститорима (микроштедња, осигурање, лизинг и слично).

V

Кредитна средства утрошиће се:

- износ од SDR 1.250.000,00 за грађевинске радове,
- износ од SDR 530.000,00 за опрему и набавке, као помоћ за организовање откупа и пласмана производа,
- износ од SDR 400.000,00 за техничку помоћ, обуку и уговорене услуге,
- износ од SDR 2.070.000,00 за револвинг фонд за инвестиције,
- износ од SDR 600.000,00 за оперативне трошкове имплементационе јединице и

- износ од SDR 450.000,00 биће распоређен у току имплементације Пројекта.

VI

Кредит се Републици Српској одобрава под следећим условима:

- рок отплате: 40 година,
- грејс период за отплату главнице, урачунат у рок отплате: десет година,
- сервисни трошак на повучени износ кредита: 0,75% годишње,
- отплата: полугодишње, и то 15. априла и 15. октобра сваке године,
- прва отплата главнице досијеђа 15. октобра 2016. године, а посљедња 15. априла 2046. године,
- валута повлачења кредита: евро,
- валута враћања кредита: евро, у еквивалентном износу SDR на датуме отплате.

VII

Пројекат ће имплементирати Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Српске путем Јединице за координацију пољопривредних пројеката (APCU) у свом саставу.

VIII

Кредитна средства до износа револвинг фонда за кредитирање из тачке V ове одлуке пренијеће се на кредитном основу изабраним банкама и МКО (најмање по двије банке и МКО) закључивањем кредитних споразума са истим, под следећим условима:

- рок отплате: 12 година, у који је урачунат грејс период за отплату главнице од двије године и тече од дозначавања сваке транше,
- отплата: полугодишње,
- каматна стопа: тржишна, одређена приликом закључивања уговора са изабраним банкама и МКО на основу најповољније понуде, али не мања од EURIBOR-а;
- властито учешће банака и МКО: од 10% до 20% износа кредита које пласирају, у зависности од крајњег корисника којем се даје кредит и намјене за коју се даје кредит,
- ризик пласмана крајњим корисницима снос: банке и МКО.

IX

Банке и МКО ће крајњим корисницима пласирати:

- краткорочне кредите (< 1 године) за обртни капитал и средњорочне (1-3 године) и дугорочне (> 3 године) за инвестиције,
- индивидуалне кредите које пласирају и банке и МКО и кредите за солидарне групе које пласирају само МКО,
- микро кредите (< KM 10.000,00) и кредите за мала и средња предузећа (KM 10.000,00 - KM 500.000,00).

Крајњи корисници ће учествовати у кредитирању властитим средствима у висини од 5% до 20%, у зависности од намјене за коју узимају кредит.

Банке и МКО ће пласирати кредите крајњим корисницима по слободно формираној каматној стопи, у складу са властитом пословном политиком.

X

У периоду имплементације Пројекта (2007-2011. година), према условима Пројектно-кредитног споразума, за кофинансирање Пројекта одобравају се средства из буџета Републике Српске у укупном износу од USD 927.000,00, према динамици која се утврђује годишњим буџетом, а служиће за покриће трошкова царине, пореза и других јавних дажбина.

XI

За реализацију и извјештавање по овој одлуци задужују се Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, Јединица за координацију пољопривредних пројекта (ARCU) и Министарство финансија.

XII

Ова одлука ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 01-998/06
18. јула 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Мр Игор Радојичић, с.р.

1165

На основу члана 70. став 1. тачка 2. Устава Републике Српске, члана 174. и члана 179. ст. 1. и 2. Пословника Народне скупштине Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 22/05 и 32/06), а након разматрања Одлуке о прихватању задужења Републике Српске према Међународном фонду за развој пољопривреде (IFAD) по Пројекту унапређења руралног предузетништва (Rural Enterprise Enhancement Project), Народна скупштина Републике Српске, на Тридесет седмој сједници, одржаној 18. јула 2006. године, донијела је сљедећи

ЗАКЉУЧАК

1. Народна скупштина Републике Српске обавезује Министарство финансија и Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Српске да прије потписивања уговора о реализацији кредита за Пројекат унапређења руралног предузетништва са кредитором усагласе да се и општина Лопаре уврсти у списак општина у којима ће се Пројекат реализовати.

2. Овај закључак ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 01-1000/06
18. јула 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Мр Игор Радојичић, с.р.

1166

На основу члана 70. став 1. тачка 2. Устава Републике Српске, члана 174. и члана 179. ст. 1. и 2. Пословника Народне скупштине Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 22/05 и 32/06), а након разматрања Стратегије развоја пољопривреде Републике Српске до 2015. године, Народна скупштина Републике Српске, на сједници одржаној 18. јула 2006. године, донијела је сљедећи

ЗАКЉУЧАК

1. Народна скупштина Републике Српске усваја Стратегију развоја пољопривреде Републике Српске до 2015. године.

2. Саставни дио овог закључка је Стратегија развоја Пољопривреде Републике Српске до 2015. године.

3. Овај закључак ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 01-999/06
18. јула 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Мр Игор Радојичић, с.р.

1167

На основу члана 70. став 1. тачка 2. Устава Републике Српске, члана 174. и члана 179. ст. 1. и 2. Пословника Народне скупштине Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 22/05 и 32/06), а након разматрања Стратегије развоја пољопривреде Републике Српске до 2015. године, Народна скупштина Републике Српске, на сједници одржаној 18. јула 2006. године, донијела је сљедеће

ЗАКЉУЧКЕ

1. Народна скупштина Републике Српске задужује Стручни тим који је радио Стратегију развоја пољопривреде Републике Српске до 2015. године да остане у функцији, као стручно и независно тијело у смислу праћења реализације Стратегије и свих евентуалних проблема у њеној имплементацији и потребе за евентуалним поправкама и усклађивањем њеног садржаја.

2. Народна скупштина Републике Српске задужује Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде да у изради Стратегије руралног развоја предвиди подстицаје у фиксном годишњем износу за регистрована пољопривредна газдинства која живе и раде изнад 500 m надморске висине.

3. Ови закључци ступају на снагу даном доношења, а објавиће се у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 01-1004/06
18. јула 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Мр Игор Радојичић, с.р.

1168

На основу члана 70. став 1. тачка 2. Устава Републике Српске, члана 174., члана 179. ст. 1. и 2. и члана 248. Пословника Народне скупштине Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 22/05 и 32/06), а након разматрања Извјештаја Комисије за хартије од вриједности Републике Српске о раду и стању на тржишту хартија од вриједности за 2005. годину, Народна скупштина Републике Српске, на Тридесет седмој сједници, одржаној 19. јула 2006. године, донијела је сљедећи

ЗАКЉУЧАК

1. Народна скупштина Републике Српске усваја Извјештај Комисије за хартије од вриједности Републике Српске о раду и стању на тржишту хартија од вриједности за 2005. годину.

2. Овај закључак ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 01-1001/06
19. јула 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Мр Игор Радојичић, с.р.

1169

На основу члана 70. став 1. тачка 2. Устава Републике Српске, члана 174., члана 179. ст. 1. и 2. и члана 248. Пословника Народне скупштине Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 22/05 и 32/06), а након разматрања Извјештаја Комисије за хартије од вриједности Републике Српске о раду и стању на тржишту хартија од вриједности за 2005. годину, Народна скупштина Републике Српске, на Тридесет седмој сједници, одржаној 19. јула 2006. године, донијела је сљедеће

ЗАКЉУЧКЕ

1. У функцији помоћи развоју привреде Републике Српске и Босне и Херцеговине потребно је обезбиједити претпоставке слободне трговине акцијама и осталим хартијама од вриједности на подручју цијеле Босне и Херцеговине.

2. Народна скупштина Републике Српске задужује Владу Републике Српске и надлежно министарство да захтијевају од Централне банке Босне и Херцеговине да, у складу са одредбама Закона о задужењу, дугу и гаранцијама Босне и Херцеговине, пренесе на ентитетске регистре и берзе послове регистрације и секундарног промета државних хартија од вриједности.

3. У циљу равномјернијег развоја финансијског сектора Босне и Херцеговине, а тиме и бржег економског развоја државе, задужују се Влада Републике Српске и представници из Републике Српске у органима власти Босне и Херцеговине да обезбиједи претпоставке да се сједиште Централне банке Босне и Херцеговине измјести у Бања Луку, као будући финансијски центар Босне и Херцеговине, с обзиром на чињеницу да је Сарајево већ дефинисано као административно-политички центар Босне и Херцеговине.

4. Ови закључци ступају на снагу даном доношења, а објавиће се у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 01-1002/06
19. јула 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Мр Игор Радојичић, с.р.

1170

На основу члана 70. став 1. тачка 2. Устава Републике Српске, члана 174., члана 179. ст. 1. и 2. и члана 248. Пословника Народне скупштине Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 22/05 и 32/06), а након разматрања Извјештаја Комисије за хартије од вриједности Републике Српске о раду и стању на тржишту хартија од вриједности за 2005. годину, Народна скупштина Републике Српске, на Тридесет седмој сједници, одржаној 19. јула 2006. године, донијела је сљедећи

ЗАКЉУЧАК

1. Народна скупштина Републике Српске тражи од Централне банке Босне и Херцеговине да, у складу са Законом о задуживању, дугу и гаранцијама Босне и Херцеговине, повјери регистрацију и секундарни промет државним обвезницама ентитетским берзама и централним регистрима, укључујући Брчко Дистрикт.

2. Овај закључак ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 01-1003/06
19. јула 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Мр Игор Радојичић, с.р.

1171

На основу члана 34. став 2. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 3/97 и 3/98) и члана 5. Закона о извршењу буџета Републике Српске за 2006. годину (“Службени гласник Републике Српске”, број 29/06), Влада Републике Српске, на сједници од 13. јула 2006. године, донијела је

ОДЛУКУ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПЛАН УТРОШКА СРЕДСТАВА ЗА КАПИТАЛНА УЛАГАЊА РЕПУБЛИЧКОГ СЕКРЕТАРИЈАТА ЗА ОДНОСЕ СА МЕЂУНАРОДНИМ КРИВИЧНИМ СУДОМ У ХАГУ И ИСТРАЖИВАЊЕ РАТНИХ ЗЛОЧИНА

I

Даје се сагласност Републичком секретаријату за односе са Међународним кривичним судом у Хагу и истраживање ратних злочина на План утrophка дијела средстава за набавку опреме, у укупном износу од 1.070,00 КМ:

- са позиције 821300 - набавка опреме: усисивача, машина за уништавање папира и уређаја за умрежавање рачунара - HUB 16, у вриједности од 1.070,00 КМ.

II

Реализација ових набавки планира се за период 1. јануар - 30. јун 2006. године.

III

За реализацију ове одлуке задужују се Републички секретаријат за односе са Међународним кривичним судом у Хагу и истраживање ратних злочина и Министарство финансија - Сектор за Трезор.

IV

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-1624/06
13. јула 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

На основу члана 34. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 3/97 и 3/98) и члана 48. Закона о административној служби у управи Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 16/02, 62/02, 38/03, 42/04 и 49/06), Влада Републике Српске, на сједници од 13. јула 2006. године, донијела је

РЈЕШЕЊЕ

О ИМЕНОВАЊУ ДИРЕКТОРА РЕПУБЛИЧКОГ ПЕДАГОШКОГ ЗАВОДА

1. Др Мирко Бањац именује се за директора Републичког педагошког завода, на период од пет година, са могућношћу обнове мандата.

2. Ово рјешење ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-1638/06
13. јула 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

На основу чл. 58. и 59. Закона о предузећима (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 24/98, 62/02 и 38/03) и члана 34. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 3/97 и 3/98), Влада Републике Српске, на сједници од 20. јула 2006. године, донијела је

РЈЕШЕЊЕ

О ИМЕНОВАЊУ ПРЕДСТАВНИКА ДРЖАВНОГ КАПИТАЛА И ФОНДА ЗА РЕСТИТУЦИЈУ У СКУПШТИНИ ДРУШТВА КАПИТАЛА АД “ВУЧИЈАК” ПРЊАВОР

1. Славен Пекић, дипл. инжењер, именује се за представника државног капитала и Фонда за реституцију у Скупштини друштва капитала АД “Вучијак” Прњавор.

2. Именовани је дужан да ради и поступа у интересу заштите државног капитала с пажњом доброг привредника, а на основу упутства Владе, односно надлежног министарства и у складу с позитивним законским прописима.

3. Ступањем на снагу овог рјешења престаје да важи Рјешење број: 02/1-020-1152/05, од 30. септембра 2005. године.

4. Ово рјешење ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-1621/06
20. јула 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

Синдикат саобраћаја и веза Републике Српске

На основу члана 65. Посебног колективног уговора саобраћаја и веза Републике Српске, Удружење послодавца саобраћаја и веза Републике Српске и Синдикат саобраћаја и веза Републике Српске - учесници овог уговора, 26. јула 2006. године, донијели су

ОДЛУКУ**О НАЈНИЖОЈ ЦИЈЕНИ РАДА****I**

Најнижа цијена рада у грани саобраћаја и веза утврђује се у висини од 120,00 КМ и примјењиваће се од 1. августа 2006. године.

II

Цијена рада из тачке I ове одлуке ће се примјењивати само за обрачун плата и осталих примања од дана примјене 1. августа 2006. године и не односи се на достигла а неисплаћена примања из ранијег периода.

III

Ова одлука ће се објавити у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02-37-2/06
26. јула 2006. године
Савез синдиката РС
Синдикат саобраћаја
и веза РС
Предсједник,
Милош Божић, с.р.

Број: 42/06
26. јула 2006. године
Удружење послодаваца
саобраћаја
и веза РС
Предсједник,
Свето Стојанчић, с.р.

На основу члана 130. Закона о раду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 38/00, 40/00, 47/02, 38/03 и 66/03) и чл. 3. и 65. Општег колективног уговора ("Службени гласник Републике Српске", број 27/06), Синдикат саобраћаја и веза Републике Српске, с једне стране, и Удружење послодаваца саобраћаја и веза при Привредној комори Републике Српске, с друге стране, закључују

ПОСЕБНИ КОЛЕКТИВНИ УГОВОР**САОБРАЋАЈА И ВЕЗА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ****I - ОПШТЕ ОДРЕДБЕ****Члан 1.**

(1) Овим колективним уговором уређују се права, обавезе и одговорности запослених (у даљем тексту: радника) по основу рада, као и међусобни односи између радника и послодавца, и друга питања из области радних односа која нису на потпун и цјеловит начин уређена законом и Општим колективним уговором.

(2) Под послодавцем у смислу овог колективног уговора подразумијевају се сва предузећа која се налазе у саставу грунације саобраћаја и веза Републике Српске: железнички, друмски и поштански саобраћај, телекомуникације, цивилни авио-саобраћај, ријечни саобраћај, одржавање саобраћајница и дирекција јавних предузећа (у даљем тексту: предузећа).

Члан 2.

Овај колективни уговор односи се на све запослене (у даљем тексту: раднике) и послодавце у области саобраћаја и веза који имају сједиште на територији Републике Српске.

Члан 3.

Предузеће и синдикат у предузећу закључују појединачни колективни уговор за она питања која су специфичност тог предузећа и која нису уређена овим колективним уговором.

Члан 4.

Појединачним колективним уговором не може се утврдити мањи обим права радника која су одређена Општим колективним уговором и овим колективним уговором.

II - ПРАВА, ОБАВЕЗЕ И ОДГОВОРНОСТИ ПО ОСНОВУ РАДНОГ ОДНОСА**1. Пријем у радни однос****Члан 5.**

(1) Уговор о раду се закључује између радника и послодавца на начин и у поступку утврђеним Законом о раду и Општим колективним уговором.

(2) Поред општих услова за закључивање уговора прописаних законом и Општим колективним уговором, послодавац је дужан утврдити и посебне услове:

а) врсту и степен стручне спреме,

б) посебна специјалистичка знања,

в) радно искуство, ако је неопходно за самостално обављање послова чије трајање не може износити краће од шест мјесеци ни дуже од три године,

г) посебну здравствену способност за обављање послова на радним мјестима која су, у складу са законом, утврђена као радна мјеста са посебним условима рада.

(3) Остали посебни услови утврђују се правилником о систематизацији радних мјеста сваког предузећа посебно.

2. Приправнички стаж**Члан 6.**

(1) Предузећа могу својим актима утврдити потребу пријема приправника за одређена радна мјеста и одређена занимања.

(2) Ако посебним прописима није другачије утврђено, приправнички стаж траје:

- шест мјесеци за лица која имају завршену средњу школу;

- девет мјесеци за лица која имају завршену вишу школу;

- 12 мјесеци за лица која имају завршен факултет, односно високу стручну спрему, под условом да се ова лица први пут запошљавају у својој стручној спреми и звању.

(3) Приправнички рад се обавља по програму који припрема лице задужено од послодавца, које мора имати најмање исти или виши степен стручне спреме као приправник и три године радног искуства, ако посебним прописима није другачије утврђено.

(4) Након завршеног приправничког стажа приправник полаже испит на којем се провјерава његова оспособљеност за самосталан рад.

(5) Испит се полаже о трошку послодавца, пред комисијом коју образује послодавац, од лица која морају имати исти или виши степен стручне спреме од оне за коју се приправник оспособљава, или комисијом коју образује државни орган.

(6) О положеном испиту приправнику се издаје увјерење.

3. Пробни рад**Члан 7.**

(1) Правилником о систематизацији радних мјеста предузећа утврдиће се радна мјеста за које је прије заснивања радног односа потребан пробни рад.

(2) Пробни рад може трајати од 30 до 60 дана и утврђује се зависно од врсте и сложености послова на радном мјесту.

(3) Приликом закључења уговора о раду, радник се упознаје са начином праћења и оцјењивања резултата његовог пробног рада.

Члан 8.

(1) Послодавац својим актом прописује трајање, начин спровођења и оцјењивања пробног рада, као и друга питања у вези са пробним радом.

(2) Остала питања везана за пробни рад регулисаће се појединачним колективним уговором.

4. Претходно провјеравање стручних и радних способности

Члан 9.

(1) Правилником о систематизацији радних мјеста предузећа утврдиће се радна мјеста за која се прије заснивања радног односа врши провјеравање стручних и радних способности за обављање послова на одређеном радном мјесту.

(2) Провјеравање се врши извршењем одређених послова, односно задатака радног мјеста, тестирањем или другим видом практичног рада који одреди послодавац.

(3) Провјеравање стручних и радних способности врши комисија или стручни радник кога одреди орган предузећа, који је надлежан за доношење одлуке о пријему радника на рад.

(4) Против оцјене о стручним и радним способностима радника не може се уложити приговор, али у приговору против одлуке о пријему радника могу се изнијети и разлози који се односе на провјеравање стручних и радних способности.

5. Стручно оспособљавање и усавршавање радника према захтјевима процеса рада

Члан 10.

(1) Предузеће је дужно да у складу са промјенама у процесу рада, техничко-технолошким унапређењима или потребама организације рада, организује стручно оспособљавање и усавршавање радника.

(2) Предузеће које није раднику обезбиједило стручно оспособљавање, односно усавршавање у складу са захтјевима процеса рада на радном мјесту, нема право на обештећење у случају материјалне штете која настане као посљедица нестручног рада, нити радник по том основу може трпјети друге штетне посљедице.

6. Рад код куће

Члан 11.

(1) Уговором о раду, између послодавца и радника, могу се уредити права, обавезе и услови обављања рада код куће радника.

(2) Уколико се приликом тог рада користе средства за рад радника (машине, уређаји и сл.), уговором о раду се утврђује и питање трошкова употребе тих средстава, најмање у висини амортизације.

(3) Послодавац је дужан предузети мјере заштите на раду и обезбиједити сигурне и здраве радне услове, те повремено надzirати спровођење тих мјера.

(4) Појединачним колективним уговором ће се конкретније регулисати специфични односи послодавца и радника у зависности од дјелатности и посла који се обавља код куће.

7. Повратак радника на посао након истека функције

Члан 12.

Предузеће је дужно омогућити повратак на посао својим радницима након истека изборне функције у државном органу или организацији, комори, органима синдиката и политичким странкама, уколико се пријаве послодавцу у року од 30 дана од дана истека функције.

8. Рад радника у другом мјесту

Члан 13.

(1) Послодавац може радника, за вријеме трајања уговора о раду, упутити на рад у друго мјесто:

- ако упућивање не утиче штетно на здравље радника;
- ако путовање у мјесто рада и повратак у мјесто пребивалишта радника у нормалним условима и јавним пре-

возним средствима не траје дуже од три часа, а за мајке раднице са дјететом до седам година, дуже од два часа.

(2) Радница за вријеме трудноће и самохрани родитељ дјетета до седам година не може се упутити на рад у друго мјесто у смислу става 1. овог члана.

9. Распоред радника у друго мјесто

Члан 14.

(1) Уколико предузеће привремено распоређује радника ван мјеста гдје је радник стално распоређен - домицил рада - мора му обезбиједити:

- најмање самачки смјештај са основним хигијенским условима за боравак,

- најмање два бесплатна obroka у току дана, као и теренски додатак у складу са овим колективним уговором,

- новчану наканду трошкова путовања у мјесто сталног боравка, најмање једанпут у мјесецу.

(2) Привремено распоређивање у складу са овим чланом може трајати најдуже годину дана.

(3) Привремено распоређивање не односи се на радницу која је трудна или има дијете до седам година старости.

(4) Одредбе става 1. овог члана односе се и на привремено уступање радника другом послодавцу, с тим што послодавац код кога је радник засновао радни однос и послодавац код кога се радник привремено распоређује споразумом обезбјеђују најмање услове из става 1. овог члана.

Члан 15.

(1) Ако потреба за радом радника изван мјеста рада гдје је радник стално распоређен - домицил рада, траје дуже од шест мјесеци, а радник који није у довољној мјери радно искоришћен на свом радном мјесту, предузеће га може на неодређено вријеме распоредити на одговарајуће радно мјесто које се налази изван мјеста рада гдје је радник стално распоређен.

(2) У случају распоређивања радника у смислу става 1. овог члана, предузеће је дужно да му обезбиједи услове из става 1. алинеје 1. до 3. претходног члана док радник не ријеша стамбено питање у новом мјесту рада, а најдуже у трајању три године.

(3) Одредбе ст. 1. и 2. овог члана односе се на трајно уступање радника другом послодавцу, с тим што услове из става 2. овог члана обезбјеђује послодавац који преузима радника.

10. Рад радника у посебним случајевима

Члан 16.

(1) Радник је дужан, привремено, обављати послове који не одговарају ни врсти ни степену његовог стручног образовања, знања и радног искуства у случају више силе (природних или других несрећа у којима су угрожени живот и здравље људи и имовина), спашавања људских живота и здравља, изненадног квара сировина и материјала који проузрокују потпун или дјелимичан застој радног процеса код послодавца, ако је оспособљен за руковање средствима рада и средствима заштите на раду на пословима које је дужан привремено обављати.

(2) Послодавац може радника привремено распоредити на друге послове који не одговарају врсти и степену његовог стручног образовања у случају изненадног повећања обима посла, замјене одсутног радника или обавезе извршавања уговореног посла.

(3) Привремени распоред из става 2. овог члана може трајати најдуже три мјесеца.

(4) Радник за вријеме обављања послова из ст. 1. и 2. овог члана има право на плату свог радног мјеста, односно плату која је за њега повољнија.

11. Пуно радно вријеме**Члан 17.**

(1) Пуно радно вријеме радника износи 40 часова у току седмице.

(2) Радници који раде на нарочито тешким, напорним и по здравље штетним пословима имају право на скраћено радно вријеме, које може износити до 12 часова у радној седмици.

(3) Појединачним колективним уговором предузећа, односно правилником о систематизацији радних мјеста, прецизно се наводи који су то послови.

(4) Иницијативу за скраћење радног времена може дати и синдикат предузећа.

(5) Распоред радног времена, рад у смјенама, дневни и седмични одмор прецизирају се појединачним колективним уговором и правилником о раду, при чему број мјесечних радних часова за све запослене треба да буде исти, без обзира да ли је рад организован у смјенама или само у првој смјени.

12. Прековремени рад**Члан 18.**

(1) Послодавац може увести прековремени рад ради обављања, односно завршавања послова који не трпе одлагање, а који се не могу у одговарајућем року обавити у редовном радном времену радника. Прековремени рад може се увести истовремено за више радника, или само за поједине раднике.

(2) Не може се одредити да ради прековремено:

а) радница, почев од шестог мјесеца трудноће, или раније, на основу мишљења љекара гинеколога, као и мајка до три године живота дјетета;

б) радник млађи од 18 година живота;

в) инвалид са 70% и вишег степена тјелесног оштећења, као и радник слабог здравља коме би, према мишљењу надлежног љекара, прековремени рад могао погоршати здравствено стање.

Члан 19.

(1) Прековремени рад радника не може трајати више од 10 часова седмично.

(2) Радник у току календарске године не може радити прековремено више од 150 часова.

(3) За вријеме прековременог рада, цијена часа прековременог рада радника увећава се за 35% у односу на цијену часа редовног радног времена.

13. Годишњи одмор**Члан 20.**

(1) Радник који има шест мјесеци непрекидног рада има право на годишњи одмор најмање у трајању од 18 радних дана.

(2) Годишњи одмор из става 1. овог члана увећава се за по један дан за сваке три навршене године радног стажа, с тим да укупан годишњи одмор не може износити више од 30 радних дана.

Члан 21.

(1) Изузетно од члана 20. став 2. овог колективног уговора, годишњи одмор увећава се за шест радних дана раднику који ради на нарочито тешким и по здравље штетним пословима за које је утврђено скраћено радно вријеме, као и за одређени број дана по сљедећим основима:

а) раднику који ради на пословима на којима се у складу са законом стаж рачуна са увећаним трајањем због посебних услова рада:

- раднику коме се стаж увећава за два мјесеца, на сваких 12 мјесеци - за два радна дана;

- раднику коме се стаж увећава за три мјесеца, на сваких 12 мјесеци - за четири радна дана;

- раднику коме се стаж увећава за четири мјесеца, на сваких 12 мјесеци - за пет радних дана;

- раднику коме се стаж увећава за шест мјесеци, на сваких 12 мјесеци - за шест радних дана;

б) раднику који ради у смјенама, а нема бенефицирани радни стаж - за три радна дана;

в) раднику - инвалиду, самохраном родитељу - раднику са дјететом до седам година живота или са више малолетне дјеце и раднику који у породичном домаћинству издржава дијете које има сметње у психичком или физичком развоју, за два радна дана;

г) раднику млађем од 18 година живота - за шест радних дана.

(2) Годишњи одмор одређен по свим основима не може износити више од 36 радних дана.

Члан 22.

Радник који нема најмање шест мјесеци непрекидног стажа има право на годишњи одмор у висини од три радна дана за свака два мјесеца рада.

Члан 23.

(1) Годишњи одмор користи се, по правилу, непрекидно.

(2) Код распоређивања годишњег одмора послодавац ће узети у обзир и жељу радника.

(3) Годишњи одмор може се изузетно користити у дијеловима, у складу са могућностима и потребама организације рада, с тим што један дио годишњег одмора мора износити најмање 12 дана.

Члан 24.

Код остваривања права на годишњи одмор и других права, чије остваривање зависи од непрекидног рада, сва одсуствовања са рада за које је радник остварио наканаду плате неће се сматрати прекидом у раду.

Члан 25.

Ако је код послодавца радно вријеме распоређено у шест радних дана у седмици, код одређивања дужине годишњег одмора сматраће се да је радно вријеме распоређено у пет радних дана у седмици, тако да се суботе неће рачунати у дане годишњег одмора.

14. Плаћено одсуство**Члан 26.**

(1) Радник има право на плаћено одсуство у току једне календарске године у сљедећим случајевима:

- приликом склапања брака - пет радних дана,

- приликом смрти члана уже породице - пет радних дана,

- приликом смрти члана шире породице - два радна дана,

- у случају теже болести члана уже породице - три радна дана,

- у случају теже болести члана шире породице - два радна дана,

- приликом пресељења у други стан - један радни дан,

- приком рођења дјетета - три радна дана,

- приликом склапања брака дјетета - два радна дана,

- добровољни даваоци крви - два дана приликом сваког давања крви,

- ради задовољавања вјерских и традицијских потреба - три радна дана,

- у случају образовања и усавршавања на захтјев послодавца у складу са образовним програмом за вријеме док исти трају,

- у случају синдикалног образовања и усавршавања на курсевима и семинарима, али не дуже од пет радних дана.

(2) Плаћено одсуство из става 1. овог члана не може бити дуже од седам радних дана у току календарске године.

(3) Предузеће може на захтјев радника одобрити плаћено одсуство дуже од седам радних дана у току календарске године у оправданим случајевима.

(4) Ограничење из става 2. овог члана не односи се на случајеве из става 1. алинеје 2. и 9. овог члана.

15. Неплаћено одсуство

Члан 27.

(1) Раднику се може одобрити неплаћено одсуство ради:

- обављања неодложних личних и породичних послова, које је радник дужан образложити у свом захтјеву;

- припремања и полагања испита на факултету или другој образовној организацији, као и припремања магистериија или доктората, уколико се радник не образује у интересу послодавца;

- посјете члану породице који живи у иностранству;

- стручног усавршавања у иностранству, уколико усавршавање није на захтјев и у интересу послодавца;

- њего тешко обољелог члана породице,

- и у другим оправданим случајевима.

(2) Неплаћено одсуство из става 1. овог члана може износити до три мјесеца, осим у случају стручног усавршавања у иностранству, које може трајати до једне године.

(3) Трошкове пензијског и инвалидског осигурања сноси корисник неплаћеног одсуства.

(4) За вријеме неплаћеног одсуства права и обавезе радника по основу рада мирују.

16. Заштита на раду

Члан 28.

(1) Предузеће је дужно обезбиједити услове рада и све потребне мјере личне и колективне заштите на раду којима се штити физичко и психичко здравље и лична и колективна безбједност радника у процесу рада у складу са Законом и прописима из области заштите на раду.

(2) Трошкови мјера заштите на раду падају на терет предузећа.

(3) Предузеће је дужно на свој терет осигурати радника од последица несреће на раду код осигуравајућег друштва, односно осигуравајуће организације (колективно осигурање).

Члан 29.

(1) Радник има право да одбије радити ако нису обезбијеђена прописана средства и мјере заштите на раду, због чега му је непосредно угрожен живот или здравље.

(2) Ако предузеће на упозорење радника не предузме мјере заштите, радник се може обратити синдикату и органу инспекције рада.

(3) За вријеме док се не обезбиједе мјере и средства заштите на раду, радник има право на пуну накнаду плате на терет предузећа.

Члан 30.

Уколико се утврди да је радник радио или ради без заштитне опреме, синдикат ће од надлежног органа захтијевати покретање поступка одговорности непосредног руководиоца и радника задуженог за обезбјеђење заштите на раду.

Члан 31.

Предузеће може, самостално или у сарадњи са другим предузећима, организовати службу медицине рада у складу са Законом о здравственој заштити.

Члан 32.

(1) Представник синдиката има право да се непосредно упозна са мјерама заштите на раду и условима рада на сваком радном мјесту, да предложи предузећу предузимање прописаних мјера заштите на раду, као и да прати спровођење истих.

(2) Предузеће је дужно да синдикат обавијести о предузетим мјерама из става 1. овог члана у року од осам дана од дана достављања приједлога.

17. Посебна заштита малолетника

Члан 33.

(1) Послови на које радник млађи од 18 година не може бити распоређен утврђују се појединачним колективним уговором и правилником о раду.

(2) Приликом утврђивања ових послова мора се имати у виду тежина таквог посла, начин и мјесто обављања посла, као и њихов утицај на здравље и психофизички развој радника.

18. Посебна заштита радника

Члан 34.

У циљу потпуније и квалитетније здравствене заштите радника, послодавац ће, на терет својих средстава, једном годишње омогућити љекарски преглед, ради превенције и благовременог откривања болести специфичних за жене и мушкарце, као и професионалних обољења везаних за радна мјеста.

19. Одговорност за повреду обавеза из уговора о раду

- Повреда обавеза из уговора о раду од стране радника

Члан 35.

(1) Повреду обавезе из уговора о раду радник чини неизвршавањем, немарним, неблагоприятним или несавјесним извршавањем радне обавезе.

(2) Повреду радне обавезе радник може извршити чињењем или нечињењем.

(3) За повреду радне обавезе радник одговара у поступку за утврђивање одговорности.

(4) Одговорност за повреду радне обавезе не искључује кривичну, прекршајну и материјалну одговорност.

- Врсте повреде радних обавеза

Члан 36.

Повреде радних обавеза могу бити:

1. теже - које су прописане Законом о раду,

2. лакше - које се утврђују овим колективним уговором, појединачним колективним уговором на нивоу предузећа и нормативним актима организације или установе.

Члан 37.

(1) Лакшим повредама радних обавеза сматрају се све повреде радних обавеза и радне дисциплине које законом нису одређене као тежа повреда радних обавеза, а нарочито:

1. кашњење на посао и одлазак са посла прије истека радног времена;

2. изазивање свађе на послу;

3. нељубазан и некултуран однос према другим радницима и странкама;

4. конзумирање алкохола за вријеме радног времена и у мањим количинама;

5. немаран однос према повјереним вриједностима, као и свако понашање на раду које штети угледу и материјалним интересима послодавца или трећих лица.

(2) Орган надлежан за вођење поступка и изрицање мјера за лакшу повреду радне обавезе је лице одређено статутом или правилником о раду послодавца.

(3) Мјере за извршене лакше повреде радних обавеза су:

1. писмена опомена раднику,
2. новчана казна у висини 10% од нето плате радника у трајању до три мјесеца.

(4) Понављања лакших повреда радних обавеза три или више пута могу да се квалификују као тежа повреда радних обавеза за коју се може изрећи и мјера престанка радног односа.

Члан 38.

Тежом повредом радних обавеза сматра се такво понашање радника на раду или у вези са радом којим се наноси озбиљна штета интересима послодавца, као и понашање радника из кога се основано може закључити да даљи рад радника код послодавца не би био могућ.

- Дисциплински поступак

Члан 39.

Дисциплинским поступком уређује се покретање, вођење, застарјелост поступка, за утврђивање дисциплинске одговорности због повреде радних обавеза и друга питања од значаја за заштиту радне дисциплине, као и питање материјалне одговорности радника.

Члан 40.

(1) Иницијативу за покретање дисциплинског поступка може дати сваки радник и непосредни руководиоца који има сазнања о учињеној повреди радне обавезе.

(2) Иницијатива за покретање дисциплинског поступка подноси се у писменој форми и мора бити образложена и поткријељена доказима.

Члан 41.

Дисциплински поступак покреће се захтјевом који треба да садржи: име и презиме радника који је учинио повреду радне обавезе, радно мјесто, занимање и друге потребне податке, чињенични опис повреде радне обавезе, вријеме, мјесто и начин извршења, врсту и правну квалификацију повреде радне обавезе, посљедице учињене повреде, податке о причињеној штети, доказе за наводе из захтјева и др.

Члан 42.

(1) Дисциплински поступак покреће непосредни руководиоца или лице које он овласти.

(2) Поступак утврђивања одговорности за теже повреде радних обавеза и дужности спроводе дисциплинска комисија и директор предузећа.

(3) Дисциплинска комисија се састоји од три члана, од којих један мора бити из реда синдиката којем радник припада.

(4) Чланове дисциплинске комисије бира Управни одбор, осим представника синдиката, кога бира надлежни орган синдиката.

Члан 43.

(1) Лице овлашћено за покретање дисциплинског поступка дужно је поднијети захтјев одмах по непосредном сазнању, а најкасније у року од осам дана од учињене повреде радне обавезе.

(2) Рјешење о покретању дисциплинског поступка, заједно са комплетним предметом и свим прилозима, обавезно се доставља раднику, дисциплинској комисији и синдикалној организацији.

(3) Комисија ради у пуном саставу, а одлуке доноси већином гласова.

(4) Раднику против кога је покренут дисциплински поступак, директор и орган управљања обавезни су омогућити приступ свој потребној документацији, као и

присуство сједницама на којима се расправља о дисциплинској одговорности.

Члан 44.

(1) По пријему захтјева, председник комисије позива подносиоца захтјева, радника против кога се води дисциплински поступак, представнике синдиката, свједоке и друга лица за утврђивање дисциплинске одговорности.

(2) Позив мора бити уручен најкасније осам дана прије одржавања расправе.

(3) Расправом руководи председник комисије, који даје и одузима ријеч, поставља питања, тражи објашњења, а након тога даје ријеч члановима комисије.

(4) Расправа ће се одложити ако не постоји доказ да је позив уручен, односно ако је радник оправдано спријечен да дође на расправу, а тада се одређује нови термин одржавања расправе.

(5) У току расправе води се записник, у који се уносе сви подаци у току вођења расправе, а након завршене расправе, комисија доноси одлуку о дисциплинској одговорности.

Члан 45.

(1) Дисциплинска комисија по спроведеном поступку и тачно утврђеном чињеничном стању обуставља поступак ако је наступила застара за покретање и вођење поступка, ослобађа радника одговорности или изриче мјеру:

а) престанка радног односа, ако је радник учинио тежу повреду радне обавезе;

б) новчане казне у висини 30% од нето плате радника у трајању од три мјесеца.

(2) Послодавац може мјеру престанка радног односа због теже повреде радне обавезе замијенити новчаном казном у висини до 30% од плате радника у трајању од три мјесеца, под условом да нису наступиле знатно теже посљедице за послодавца, да је степен одговорности радника несвјесни нехат и ако су утврђене олакшавајуће околности за радника, о чему доноси посебну одлуку на захтјев радника и дисциплинске комисије.

Члан 46.

(1) На првостепену одлуку радник против кога се водио дисциплински поступак и подносилац захтјева могу поднијети жалбу другостепеном органу у предузећу, односно управном или надзорном одбору, у року од шестнаест дана од дана пријема одлуке.

(2) Жалба одлаже извршење одлуке, а одлука другостепеног органа је коначна.

Члан 47.

(1) Покретање поступка за утврђивање одговорности радника застаријева у року од тридесет дана од дана када је повреда учињена, односно од дана сазнања за повреду, а најдаље у року од три мјесеца од дана када је повреда учињена.

(2) Вођење поступка застаријева истеком шест мјесеци од дана покретања поступка за утврђивање одговорности радника.

(3) Извршење изречене мјере за повреду радне обавезе не може се приступити ако је протекло више од два мјесеца од дана коначне одлуке којом је мјера изречена.

20. Заштита права радника

Члан 48.

(1) Радници могу подносити колективне захтјеве ради разматрања и одлучивања о питањима од заједничког интереса за више радника, као и подносити приговоре против појединачних рјешења којима је одлучивано о њиховим појединачним правима, обавезама и одговорностима на раду и у вези са радом.

(2) О колективним захтјевима одлучује управни одбор предузећа у року од 30 дана од дана подношења захтјева.

Ако се колективном захтјеву не може удовољити, подносиоцима захтјева се даје образложење.

(3) Приликом одлучивања о колективном захтјеву управни одбор је дужан омогућити представницима радника да и усмено образложе свој захтјев.

(4) У циљу рјешавања питања изнесеног у колективном захтјеву које предузеће није удовољило, синдикат има право да предложи образовање арбитраже, чија је одлука коначна и обавезујућа за обје стране.

Члан 49.

(1) Приговор против акта којим је одлучено о појединачном праву, обавези и одговорности радник подноси послодавцу у року од 30 дана од дана сазнања за повреду права, а најдаље у року од три мјесеца од дана учињене повреде.

(2) Против рјешења органа којим је одлучено по приговору, заинтересовани радник може покренути поступак код надлежног органа инспекције рада и код надлежног суда, у складу са Законом о раду.

(3) Право на подношење тужбе није условљено претходним обраћањем радника послодавцу приговором или захтјевом за заштиту права.

(4) Одредбе ст. 1, 2. и 3. овог члана односе се и на поступак заштите права учесника на огласу за заснивање радног односа.

(5) Орган који одлучује о приговору радника обавезан је затражити мишљење синдиката, размотрити га и по истом заузети став.

Члан 50.

У случају повреде права радника, прије тражења заштите код надлежног суда, радник и послодавац радни спор могу ријешити споразумом или арбитражом.

Члан 51.

(1) У циљу рјешавања питања изнесених у захтјеву радник и послодавац спорно питање могу изнијети пред арбитражу.

(2) Арбитража се састоји од три члана, од којих једног одређује послодавац, једног синдикат којем радник припада, а трећег члана одређују споразумно.

(3) Чланови арбитраже морају бити лица која имају потребна стручна знања за рјешавање спорног питања.

Члан 52.

(1) Арбитража разматра спорно питање и о њему одлучује на сједници.

(2) Арбитража одлучује у оквиру предмета спора, у складу са законом и овим колективним уговором и правно релевантним чињеницама за рјешавање спорног питања.

(3) Ако је потребно, арбитража може одредити и вјештачење у циљу доношења законите и праведне одлуке.

Члан 53.

(1) Арбитража доноси одлуке већином гласова арбитраже.

(2) Одлука арбитраже мора бити образложена.

(3) Одлука арбитраже је коначна и против ње није допуштена жалба, нити се може тражити судска заштита.

Члан 54.

Овлашћени орган синдиката може покренути иницијативу за утврђивање одговорности пословодног органа или другог одговорног лица које не изврши своју законску обавезу за враћање радника на посао на основу правоснажне судске одлуке или другу законску обавезу према заштити права радника.

21. Остваривање права на штрајк

Члан 55.

(1) Право радника на штрајк остварује се у складу са Законом о штрајку.

(2) Штрајк организује и води синдикат предузећа у складу са Законом о штрајку.

22. Престанак радног односа

Члан 56.

У случају престанка радног односа отказом уговора о раду од стране послодавца радник има право на отказни рок, у трајању који зависи од дужине радног стажа радника и утврђује се за:

- радни стаж од двије до 10 година 30 дана,
- од 10 до 20 година 45 дана,
- од 20 до 30 година 75 дана,
- преко 30 година 90 дана.

Члан 57.

(1) Послодавац код којег постоје економски, технолошки, организациони и други разлози за отказ уговора о раду - раднику, може тог радника, уз његову сагласност, упутити на рад код другог послодавца као мјеру збрињавања вишка радника, о чему се мора сачинити уговор између послодавца као и радника и послодавца којем се упућује.

(2) Упућивање радника у смислу става 1. овог члана може бити привремено, уколико је извјесно да ће се у року од годину дана код ранијег послодавца створити могућности за његов повратак.

Члан 58.

(1) Раднику коме престане радни однос отказом уговора о раду од стране послодавца због престанка потребе за радом радника из економских, организационих и технолошких разлога, те неизвршавања обавеза из уговора о раду услед радне неспособности припада право на отпремнину на терет послодавца.

(2) Висина отпремнине зависи од дужине рада радника код послодавца и износи:

- за рад од двије до 10 година, 40% просјечне мјесечне плате радника исплаћене у посљедња три мјесеца прије престанка уговора о раду или која му припада у складу са колективним уговором, ако је то за радника повољније, за сваку навршену годину рада;
- за рад од 10 - 20 година, 50% плате из алинеје 1. става 2. овог члана;
- за рад од 20 - 30 година, 60% плате из алинеје 1. става 2. овог члана;
- за рад преко 30 година, 70% плате из алинеје 1. става 2. овог члана.

Члан 59.

Прије престанка радног односа, раднику, у смислу Закона о раду послодавац је дужан обезбиједити сљедеће:

- исплату неиспалћених плата, накнаду плата и других давања утврђених законом и колективним уговором;
- уплату неизмирених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање и осигурање за случај незапослености;
- исплату отпремнине у складу са одредбама овог колективног уговора, с обзиром на престанак радног односа.

III - ПЛАТЕ И ДРУГА ПРИМАЊА ЗАПОСЛЕНИХ

Члан 60.

(1) За обављени рад раднику припадају плата и накнаде у складу са Законом о раду, Општим колективним уговором, овим колективним уговором, појединачним колективним уговором и уговором о раду.

(2) Плата се састоји од:

а) основне плате, коју је радник остварио за пуно радно вријеме и стандардне резултате рада;

б) увећања плате.

(3) Радник има право и на друга примања у складу са законом и овим колективним уговором.

1. Основна плата

Члан 61.

(1) Основна плата за пуно радно вријеме утврђује се тако што се цијена рада, као израз вриједности за најједноставнији рад, помножи са одговарајућим коефицијентом који се утврђује појединачним колективним уговором, односно уговорима на нивоу послодавца, а у распону 1,70 : 7,00.

(2) Разврставање послова по сложености (стручној спреми прописаној за радно мјесто) у појединачним колективним уговорима врши се према јединственој номенклатури занимања, с тим да се послови по сложености међусобно не мијешају и да имају равно-мјерне распоне.

Члан 62.

Раднику који ради краће од пуног радног времена коефицијент се одређује сразмјерно радном времену које је одређено рјешењем о распореду на радно мјесто.

Члан 63.

(1) Ако радник који је распоређен на радно мјесто не испуњава услове у погледу стручне спреме прописане за радно мјесто, одређује му се доња граница коефицијента радног мјеста на које је распоређен.

(2) Основна плата приправника и других радника који немају положен стручни или други одговарајући испит, који су по закону дужни положити, умањује се за 20%.

(3) Саставни део основне плате је увећање по основу укупног пензијског стажа радника, које износи 0,50% за сваку годину пензијског стажа.

Члан 64.

(1) Послодавац је дужан обрачунати и исплатити плату у складу са колективним уговором, правилником о раду и уговором о раду у периодима не дужим од тридесет дана.

(2) Послодавац који на дан доспијећа не исплати плату и накнаду плате, дужан је до краја мјесеца у којем је доспјела исплата плата или накнада плата, уручити раднику писмени обрачун плате или накнаде коју је био дужан исплатити.

Члан 65.

Најнижу цијену рада у грани саобраћаја и веза у дјелатностима и предузећима одређују заједнички учесници овог и појединачних колективних уговора, а изводи се из најниже плате у складу са најнижим коефицијентом.

2. Увећање основне плате

Члан 66.

Путем увећања коефицијената изведених из члана 61. овог уговора повећава се основна плата радника по основу:

- вршења најсложенијих послова, функција и дефицитарности кадрова у предузећу,
- обављања послова под посебно отежаним условима рада,
- посебних резултата у раду.

Члан 67.

По основу вршења најсложенијих послова, функција и дефицитарности кадрова у предузећу на нивоу Републике, плата се може увећати до 30%, а код предузећа на нивоу општина до 20%.

Члан 68.

(1) По основу посебно отежаних услова рада, основна плата се може увећати до 20%.

(2) Као радна мјеста са посебним условима рада сматра се она радна мјеста за која је по прописима о раду или прописима о пензијском и инвалидском осигурању одређено да се скраћује радно вријеме или да се на радном мјесту стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем.

(3) Појединачним колективним уговором могу се одредити и друга радна мјеста, осим радних мјеста из става 2. овог члана, за која се може увећати основна плата по основу посебно отежаних услова рада.

Члан 69.

(1) По основу посебних резултата рада, основна плата радника запосленог у предузећу може се увећати сразмјерно доприносу радника у остваривању дохотка, односно добити послодавца и укупним резултатима пословања.

(2) Предузеће може са радником од чијег рада битно зависи пословни успјех и обављање основне дјелатности договорити уговорну плату, изван критеријума утврђених овим колективним уговором.

(3) Уговор, у смислу става 2. овог члана, може се закључити са важномпћу највише до три године, с тим што предузеће најмање једанпут годишње оцјењује резултате рада из уговора и одлучује о даљој потреби рада по уговору.

(4) О закључивању уговора из става 2. овог члана послодавац је дужан обавијестити синдикат предузећа.

Члан 70.

(1) Основна плата радника увећава се:

- по основу рада ноћу - за 35%,

- по основу прековременог рада - за 35%,

- за рад на дане државног празника и друге дане када се по закону не ради - за 50%.

(2) Ако је прековремени рад обављан ноћу, увећање се врши по оба основа из алинеја 1. и 2. овог члана.

Члан 71.

(1) Предузеће је обавезно да појединачним актом утврди плату сваком запосленом раднику у складу са одредбама Посебног и појединачних колективних уговора.

(2) Предузеће које оствари позитивне резултате може радницима исплатити једну плату тзв. тринаесту плату.

3. Најнижа плата

Члан 72.

(1) Најнижу плату у Републици Српској утврђују учесници колективног уговора на највишем нивоу, у последњем кварталу текуће године за наредну годину.

(2) Приликом утврђивања најниже плате учесници ће имати у виду кретање плата, раст производње и животног стандарда у Републици Српској.

(3) У случају када је износ основне плате радника, обрачунате у складу са овим и појединачним колективним уговорима, испод износа најниже плате у Републици Српској утврђеног у складу са претходним ставом овог члана, раднику се исплаћује најнижа плата.

(4) Најнижа плата се исплаћује само за пуно радно вријеме и просјечно остварене резултате радника у складу са актима послодавца.

(5) У случају да се учесници не договоре о висини најниже плате, примјењује се претходно договорена најнижа плата, а не дуже од годину дана.

4. Накнада плате

Члан 73.

Ако законом другачије није одређено, предузеће је дужно раднику обезбиједити накнаду нето плате у висини од 100% у случају:

- коришћења годишњег одмора и плаћеног одсуства,
- државног празника и одсуствовања са посла у дане вјерских празника, у складу са законом,
- привремене неспособности за рад, ако је неспособност проузрокована повредом на раду или професионалном болешћу, као и код давања крви и дијелова тијела,
- стручног оспособљавања и усавршавања ради потреба процеса рада код послодавца,
- присуствовања у својству посланика сједници Народне скупштине Републике Српске или одборника скупштине општине или њихових тијела и органа синдиката,
- због прекида рада до кога је дошло наредбом надлежног органа, односно овлашћеног радника или због необезбјеђења заштите на раду услед чега би даље обављање рада проузроковало непосредну опасност по живот и здравље радника или других лица,
- учешћа на радно производном такмичењу и изложбама иновација и других видова стваралаштва,
- и у другим случајевима утврђеним законима и општим актима предузећа.

5. Учешће у добити по основу иновација

Члан 74.

(1) Предузеће је дужно уредити услове и начин утврђивања учешћа радника у добити оствареној по основу иновације, рационализације и других видова стваралаштва.

(2) Висину накнаде из става 1. овог члана утврђује стручна комисија послодавца, с тим да ова накнада не може бити нижа од 10% годишње добити остварене по овом основу.

6. Исплата на терет материјалних трошкова пословања

Члан 75.

Предузеће запосленим исплаћује на терет материјалних трошкова пословања:

1. дневницу за службено путовање у Републици Српској и Федерацији БиХ - у висини коју одреди Влада Републике Српске посебним актом,
2. дневницу за службено путовање у иностранство - у висини коју одреди Влада Републике Српске посебним актом,
3. накнаду трошкова превоза код доласка на посао и повратка с посла - у висини пуне цијене превозне карте у јавном саобраћају,
4. за повећане трошкове боравка за вријеме рада на терену у висини 10% најниже цијене рада дневно,
5. трошкове једног топлог оброка за вријеме једног радног дана, као и у случају обављања прековременог рада дужег од три часа дневно - у висини 50% основе из члана 28. Општег колективног уговора сразмјерно броју дана проведених у редовном радном времену, односно прековременом раду, уколико код послодавца није организована исхрана радника,
6. регресе за коришћење годишњег одмора - најмање у висини три најниже цијене рада у мјесецу који претходи мјесецу отпочињања коришћења одмора или највише у висини три просјечне плате послодавца (предузећа),
7. отпремнину приликом одласка радника у пензију - у висини троструке плате радника обрачунате у складу са овим колективним уговором, (обратити пажњу на Одлуку Уставног суда Републике Српске у вези са усклађености са Законом о раду у вези са висином ове отпремнине),
8. средства за обезбјеђење зимнице и огрева у висини троструког износа најниже цијене рада из претходног мјесеца за свако давање,
9. накнаду трошкова за коришћење сопственог аутомобила код обављања службеног посла - у висини 20%

цијене горива по једном литру за сваки пређени километар,

10. накнаду трошкова ноћења на службеном путу у висини плаћеног рачуна,

11. трошкове за полагање приправничког и других стручних испита који су у сврси стручног оспособљавања радника,

12. и друге трошкове регулисане општим актом предузећа.

Члан 76.

Раднику или његовој породици припада помоћ у случају:

1. смрти радника - у висини до три просјечне плате у Републици Српској,
2. смрти члана уже породице - у висини до двије просјечне плате у Републици Српској,
3. тешке инвалидности и дуготрајне болести радника - у висини до једне просјечне плате у Републици Српској,
4. елементарних непогода или пожара у стану радника - у висини једне просјечне плате у Републици Српској,
5. рођења дјетета - у висини једне просјечне плате у Републици Српској,
6. и у другим случајевима утврђеним појединачним колективним уговором.

Члан 77.

Раднику се може исплатити јубиларна награда за остварени стаж код послодавца и његових претходника за:

- навршених 10 година радног стажа - у висини једне просјечне плате послодавца (предузећа),
- навршених 20 година радног стажа - у висини двије просјечне плате послодавца (предузећа),
- навршених 30 година радног стажа - у висини три просјечне плате послодавца (предузећа).

IV - ПРАВО УЧЕШЋА У УПРАВЉАЊУ

Члан 78.

Запослени у предузећима остварују право управљања учешћем у раду органа послодавца у складу са законом и колективним уговором.

Члан 79.

Представнике радника у органима управљања предлаже Синдикат предузећа.

V - ИНФОРМИСАЊЕ РАДНИКА

Члан 80.

Предузеће је дужно информисати радника о правима, дужностима и одговорностима, а посебно из Закона о раду и колективног уговора, платама, условима рада, начину заштите права радника, општем стању и перспективи предузећа и дјелатности, те плановима за будући развој, перспективи радног односа, условима рада и заштите на раду.

Члан 81.

Предузеће је дужно раднике обавјештавати о свим активностима везаним за утврђивање престанка потребе за радом радника, а сваког радника лично упознати са могућностима за рјешавање његовог радно-правног статуса.

Члан 82.

Синдикат има право захтијевати од предузећа и друге информације на увид, везане за остваривање права радника, равноправност и дискриминацију међу радницима, као нпр. информације о стимулацији на основне плате радника и друга давања послодавца која имају карактер личних примања и сл.

VI - УСЛОВИ ЗА РАД СИНДИКАТА

Члан 83.

Предузеће је дужно синдикату омогућити формирање и дјеловање у складу са његовом улогом и задацима, статутом, програмом и међународним конвенцијама о раду, и то:

- да покреће иницијативу, подноси захтјеве и приједлоге, да заузима ставове од значаја за материјални, економски и социјални положај радника,

- да се мишљења и приједлози синдиката размотре прије доношења одлуке од значаја за материјални, економски и социјални положај радника и да се у односу на њих определијели,

- да се синдикату уручују позиви са материјалима ради присуствовања сједницама на којима се разматрају његова мишљења, приједлози, иницијативе и захтјеви, односно на којима се одлучује о правима радника.

Члан 84.

Предузеће обезбјеђује синдикату сљедеће услове за његово дјеловање:

- коришћење одговарајуће просторије и потребне административно-техничке и рачуноводствене услуге,

- накнаду плате у висини од 15% предсједнику или повјеренику синдиката код послодавца до 100 радника, односно на сваких наредних 100 радника још по 2,5% на основну плату,

- накнаду од 25% на основну плату за професионално обављање функције предсједника (повјереника), гдје је број запослених преко 500, о чему се закључује посебан уговор између послодавца и синдиката.

Члан 85.

Синдикалног представника за вријеме обављања функције и у року од двије године по престанку функције, ако поступа у складу са законом и колективним уговором, не може се распоредити на друго радно мјесто и код другог послодавца, да се утврди престанак потребе за његовим радом, да му се смањи плата, да се против њега покрене дисциплински или одштетни поступак или да се на други начин стави у неповољан, неугодан или подређен положај без сагласности надлежног органа синдиката.

Члан 86.

(1) Представницима синдиката мора се омогућити одсуствовање са посла ради присуствовања синдикалним састанцима, конференцијама, сједницама и конгресима, и ради оспособљавања на течајевима и семинарима.

(2) Послодавац или предсједник органа управљања је дужан позвати предсједника синдикалне организације на сједницу органа управљања са утврђеним дневним редом.

(3) Представницима синдиката обезбјеђује се приступ свим радним мјестима код послодавца кад је то потребно за обављање њихове функције.

(4) У случају потребе убирања средстава солидарности, представници радника које за то синдикат овласти имају право да ову активност обављају у одговарајућим просторијама или погонима послодавца.

(5) Представницима синдиката дозвољено је да истичу обавјештења синдиката у просторијама послодавца на мјестима која су приступачна радницима.

(6) Представницима синдиката дозвољава се да користе најмање два часа мјесечно у току радног времена за састанке у предузећу и два часа седмично за остале синдикалне активности.

(7) Предузеће је дужно представницима синдиката дозволити да радницима достављају информације, билтене, публикације, летке и друга документа синдиката.

(8) Активности синдиката врше се тако да не иду на штету редовног функционисања предузећа и радне дисциплине.

Члан 87.

Послодавац је дужан обезбиједити обрачун и уплату синдикалне чланарине обуставом износа чланарине из плата радника - чланова синдиката приликом сваке исплате плате, а према одлуци надлежног органа Савеза синдиката Републике Српске, уз писмену сагласност, односно синдикалну приступницу радника.

Члан 88.

Предузеће обезбјеђује просторне услове за рад синдиката за ниво организовања синдиката, под условом да немају простор у власништву, и то:

- у предузећима преко 300 чланова једну просторију,

- у предузећима преко 2.000 чланова двије просторије.

Члан 89.

(1) Послодавац је дужан раднику обезбиједити оптималне услове рада; у смислу: здраве радне средине, средстава заштите на раду и сл. у циљу превенције инвалидности.

(2) Послодавац, у складу са својим могућностима, обезбјеђује услове за рехабилитацију инвалида и рекреацију радника.

(3) Појединачним колективним уговором, у зависности од дјелатности, прецизније ће се регулисати питања превенције инвалидности и рехабилитације инвалида.

VII - МЕЂУСОБНИ ОДНОСИ У РЈЕШАВАЊУ СПОРОВА УЧЕСНИКА УГОВОРА

Члан 90.

(1) Учесници овог колективног уговора, као и њихови органи и институције на нижим нивоима организовања, те предузеће и синдикат код предузећа, дужни су међусобно сарађивати.

(2) Учесници из претходног става имају право поднјети приједлоге, дати иницијативе, као и о свом ставу информисати подносиоца приједлога и иницијатива.

Члан 91.

Синдикат има право од предузећа захтијевати информације везане за економски и социјални интерес радника.

Члан 92.

Синдикат има право упозорити одговарајуће органе на могуће грешке и недостатке које запази и покренути одговарајуће поступке у вези с тим.

Члан 93.

Рјешавање могућих неспоразума и спорова учесници овог колективног уговора код предузећа врше мирним путем, договарањем и усаглашавањем, коришћењем посредника, арбитраже и путем суда, као и других метода дјеловања, у складу са законом.

VIII - ОСТАЛЕ ОДРЕДБЕ

Члан 94.

(1) За тумачење и праћење примјене колективног уговора и рјешавање спорних питања која настану у спровођењу Колективног уговора потписнице образују заједничку комисију од четири члана, од којих сваки од учесника именује по два представника.

(2) Комисија доноси одлуке консензусом.

(3) Закључци комисије су обавезујући за све учеснике овог колективног уговора на свим нивоима, уколико неко од учесника не оспори закључак комисије.

Члан 95.

Комисија доноси правилник о свом раду.

Члан 96.

Потписници овог колективног уговора ће обезбиједити остваривање права радника прописаних одредбама овог колективног уговора за вријеме важења истог.

IX - ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 97.

Овај колективни уговор непосредно се примјењује и код послодавца над којим је покренут стечајни поступак, а односи се на раднике са којима је стечајни управник закључио уговор о раду док траје стечајни поступак.

Члан 98.

(1) Учесници у закључивању овог колективног уговора могу споразумно промијенити одредбе овог колективног уговора.

(2) Поступак за измјену и допуну овог колективног уговора може покренути сваки његов учесник.

(3) Измјене и допуне колективног уговора врше се по поступку по којем је закључен.

Члан 99.

Предузећа су дужна у року од тридесет дана приступити преговорима за закључивање нових или усклађивање постојећих појединачних колективних уговора са овим посебним колективним уговором.

Члан 100.

(1) Овај колективни уговор закључује се на неодређено вријеме, а сматра се закљученим када га у истовјетном тексту потпишу његови учесници, односно уговорне стране.

(2) Трошкове израде и објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске" овог колективног уговора сноси уговорне стране солидарно.

(2) Овај колективни уговор ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Члан 101.

Овај колективни уговор ће се, осим одредбе члана 61. Колективног уговора, непосредно примјењивати до закључивања појединачних колективних уговора, с тим што послодавац може својим актом ближе уређивати поједина права, обавезе и одговорности радника и начин њиховог остваривања, при чему не може одредити мањи обим права радника утврђен овим колективним уговором.

Члан 102.

Одлуке послодавца и других органа које су у супротности са одредбама овог колективног уговора не могу се примјењивати.

Број: 02-37-1/06
26. јула 2006. године
Савез синдиката РС
Синдикат саобраћаја
и веза РС
Председник,
Милош Божић, с.р.

Број: 41/06
26. јула 2006. године
Удружење послодавца
саобраћаја
и веза РС
Председник,
Свето Стојанчић, с.р.

Савјет министара Босне и Херцеговине

На основу члана 117. Закона о заштити потрошача у Босни и Херцеговини ("Службени гласник БиХ", број 17/02), а у вези са чланом 17. Закона о Савјету министара Босне и Херцеговине ("Службени гласник БиХ", бр. 30/03 и 42/03), Савјет министара Босне и Херцеговине, на 70. сједници, одржаној 19. новембра 2004. године, донио је

ОДЛУКУ

О ИМЕНОВАЊУ ЧЛАНОВА САВЈЕТА ЗА ЗАШТИТУ ПОТРОШАЧА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ

I

Овом одлуком именују се чланови Савјета за заштиту потрошача Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Савјет).

II

У Савјет из тачке I именују се:

1. Сања Божић, члан,
2. Јозо Багарић, члан,
3. Сахрудин Сарајчић, члан,
4. Хатица Хромић, члан,
5. Амра Вучијак, члан,
6. Љиљана Ћулум, члан,
7. представник Управе за фито-санитарну заштиту, члан,
8. представник Савеза удружења потрошача Босне и Херцеговине, члан.

III

Представници Управе за фито-санитарну заштиту и Савеза удружења потрошача Босне и Херцеговине биће именовани у Савјет након успостављања тих тијела.

IV

Савјет, у оквиру својих надлежности, нарочито предлаже на усвајање Савјету министара Босне и Херцеговине Државни годишњи програм заштите потрошача, прати његово извршење, утврђује основе политике заштите потрошача у Босни и Херцеговини.

Сједницама Савјета предједава министар спољне трговине и економских односа Босне и Херцеговине.

V

Савјет за обављени рад има право на новчану накнаду, чију ће висину утврдити министар спољне трговине и економских односа.

VI

Ова одлука ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у "Службеном гласнику БиХ" и у службеним гласилима ентитета и Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине.

СМ број: 323/04
19. новембра 2004. године
Сарајево

Предједавајући
Савјета министара БиХ,
Адиан Терзић, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине

Уставни суд Босне и Херцеговине у Вијећу од пет судија, у предмету број АП 1199/06, рјешавајући апелацију Јасминке Бојанић, на основу члана VI/3.б) Устава Босне и Херцеговине, члана 59. став 2. алинеја 2, члана 61. ст. 1. и 2. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", број 60/05), у саставу:

- Хатица Хаџиосмановић, председница,
- Валерија Галић, потпредседница,
- Мато Тадић, судија,
- Лово Росић, судија и
- Сеада Палаврић, судија,

на сједници одржаној 13. јуна 2006. године, донио је

ОДЛУКУ

О ДОПУСТИВОСТИ И МЕРИТУМУ

Усваја се апелација Јасминке Бојанић.

Утврђује се повреда члана П/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода у односу на право на приступ суду.

Налаже се Основном суду у Бањој Луци да без даљег одлагања узме у рад предмет број П-618/04, у складу са чланом П/3.е) Устава Босне и Херцеговине и чланом 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Налаже се Основном суду у Бањој Луци да у року од три мјесеца од дана достављања ове одлуке обавијести Уставни суд Босне и Херцеговине о мјерама које су предузете с циљем да се изврши ова одлука, у складу са чланом 74. став 5. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине.

Одлуку објавити у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине”, “Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине”, “Службеном гласнику Републике Српске” и “Службеном гласнику Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине”.

Образложење

I - Увод

1. Јасминка Бојанић (у даљем тексту: апеланткиња) из Данске, коју заступа Синиша Марић, адвокат из Бање Луке, поднијела је 18. априла 2006. године апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд) због непоступања Основног суда у Бањој Луци (у даљем тексту: Основни суд) по тужби поднесеној 3. јуна 2004. године.

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 22. ст. 1. и 2. Правила Уставног суда, од Основног суда затражено је 25. априла 2006. године да достави одговор на апелацију, заједно са списом предмета број П-618/04.

3. Основни суд је 15. маја 2006. године доставио тражени спис предмета на увид, док одговор на апелацију није дао.

III - Чињенично стање

4. Чињенице предмета, које произилазе из апеланткињиних навода и докумената предочених Уставном суду, могу да се сумирају на следећи начин.

5. Апеланткиња је, заједно са својим родитељима, Основном суду поднијела тужбу против пет тужених, ради утврђивања нишпавности уговора о замјени некретнина закљученог за вријеме рата између апеланткињиних родитеља и првотуженог. Наиме, овим уговором апеланткињини родитељи су на првотуженог пренијели кућу са припадајућим земљиштем у Бањој Луци, а од првотуженог су примили дио куће са припадајућим земљиштем у Вођицама крај Шибеника. Првотужени је кућу коју је добио замјеном продао друготуженом, а друготужени трећетуженој, која је још увијек у посједу предметне куће у Бањој Луци. Апеланткињини родитељи су кућу у Вођицама продали четвртог и петотуженим, те сада траже да се пониште сви наведени уговори ради враћања своје куће у Бањој Луци, коју су, како је у тужби истакнуто, замијенили 1993. године, дакле у ратним околностима када су били уплашени за своје животе. Уз тужбу, тужиоци су поднијели и предлог да се одреди привремена мјера забране даљег располагања предметном кућом у Бањој Луци.

6. Сходно стању у спису предмета број П-618/04, формираног у Основном суду по примитку тужбе, Основни суд није предузео нити једну радњу од дана када је примио тужбу 3. јуна 2004. године па до дана достављања списка Уставном суду на увид 15. маја 2006. године. У спису предмета, поред тужбе, егзистира поднесак трећетужене, која 14. јула 2004. године обавјештава суд о свом адвокату, јер је, како наводи, “случајно сазнала” о тужби која је поднесена против ње, те ургенција тужилаца од 15. јула 2005. године, којом се од суда тражи да се предмет распореди и узме у рад.

IV - Апелација

а) Наводи из апелације

7. Апеланткиња сматра да апсолутно непоступање Основног суда по поднесеној тужби у временском периоду од скоро двије године, без могућности да било шта учини у праву да испослужује било какав помак у својој ствари пред судом, представља кршење права на правично суђење из члана П/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција), те права на дјелотворан правни лијек из члана 13. Европске конвенције.

б) Одговор на апелацију

8. Основни суд није дао одговор на апелацију која му је достављена.

V - Релевантни прописи

9. Закон о парничном поступку (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 58/03 и 85/03)

“Члан 10.

Суд је дужан да поступак спроведе без одуговлачења и са што мање трошкова и да онемогући сваку злоупотребу права која странкама припадају у поступку.

Члан 62. став 1.

Суд одмах по пријему тужбе почиње припреме за главну расправу.

Члан 69.

Тужба са прилозима се доставља туженом на одговор у року од 30 дана од дана пријема исправне и потпуне тужбе у суду.

Члан 70. став 1.

По пријему тужбе са прилозима тужени је дужан да најкасније у року од 30 дана достави суду писмени одговор на тужбу.

Члан 75. став 4.

Припремно рочиште одржаће се у правилу најкасније у року од 30 дана од дана пријема у суду писменог одговора на тужбу, односно од дана протока рока за подношење одговора на тужбу, или ако је тужени поднио противтужбу, у року од 30 дана од дана пријема одговора на противтужбу.

Члан 94. став 2.

Главна расправа одржаће се у правилу најкасније у року од 30 дана од дана одржавања припремног рочишта.

Члан 184. став 1.

Суд ће донијети пресуду и израдити писмени отправак најкасније у року од 30 дана од дана закључења главне расправе.

VI - Допустивост

10. У складу са чланом VI/3.б) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу када она постану предмет спора због пресуде било ког суда у Босни и Херцеговини.

11. У складу са чланом 16. став 1. Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме оспорава, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући сходно закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем дјелотворном правном лијеку који је користио.

12. У смислу члана 16. став 3. Правила Уставног суда, Уставни суд може изнимно да разматра апелацију и када нема одлуке надлежног суда, уколико апелација указује на озбиљна кршења права и основних слобода која штите Устав Босне и Херцеговине или међународни документи који се примјењују у Босни и Херцеговини.

13. У контексту апелационе надлежности Уставног суда из члана VI/3.б) Устава Босне и Херцеговине, израз “пресуда” мора широко да се тумачи. Тај израз не треба само да укључује све врсте одлука и рјешења, већ и недостатак доношења одлуке када се за такав недостатак утврди да је неуставан (види Одлуку Уставног суда број У 23/00 од 2. фебруара 2001. године, објављену у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине”, број 10/01).

14. Уставни суд апелацију тумачи тако да она покреће питање кршења права на приступ суду у оквиру права на правично суђење из члана 6. став 1. Европске конвенције, јер суд у дугом временском периоду након пријема апеланткињине тужбе није предузео нити једну процесну радњу.

15. Имајући у виду наведено, Уставни суд закључује да је предметна апелација допустива.

VII - Меритум

16. Апеланткиња сматра да су јој повријеђени право на правично суђење из члана П/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције, те право на дјелотворан правни лијек из члана 13. Европске конвенције.

Право на правично суђење

17. Члан П/3.е) Устава Босне и Херцеговине:

“Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и основне слободе из става 2. овог члана, а она обухватају:

(...)

е) Право на правично саслушање у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези са кривичним поступком.”

18. Члан 6. став 1. Европске конвенције у првој реченици утврђује да:

“1. Приликом утврђивања грађанских права и обавеза или основаности било какве кривичне оптужбе против њега, свако има право на правично суђење и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним, законом установљеним судом. (...)”

19. Уставни суд мора да ријешити питање примјене члана 6. став 1. Европске конвенције, с обзиром да се апеланткиња жали на недonoшење одлуке у разумном року, у поступку утврђивања ништавности уговора о замјени некретнина закљученог за вријеме рата у Бањој Луци, а по тужби поднесеној Основном суду сходно правилима Закона о парничном поступку и Закона о облигационим односима. Сходно устаљеној пракси Уставног суда и Европског суда за људска права члан 6. став 1. Европске конвенције се примјењује на поступке чији је исход одлучујући за утврђивање грађанских права и обавеза. Поред тога што исход поступка треба да буде одлучујући за утврђивање грађанских права и обавеза, услов за примјењивост члана 6. став 1. Европске конвенције је да у конкретном поступку постоји спор око утврђивања грађанских права и обавеза. У предметном случају се ради о поступку у ком треба да се утврди да ли је уговор о замјени некретнине, тачније куће, закључен за вријеме рата ништаван, те даље и остали уговори закључени након њега, а због чињенице да је закључен у околностима када је једна од страна била уплашена за свој живот. Дакле, ради се о спору у ком треба да се утврди грађанска права и обавеза, с обзиром да је исход поступка одлучујући за повраћај куће апеланткиње и њених родитеља, која представља њихову имовину односно њихово грађанско право. У конкретном случају, питање ваљаности уговора о замјени могуће је ријешити једино у парничном поступку сходно правилима Закона о парничном поступку и Закона о облигационим односима.

20. Имајући у виду наведено, Уставни суд сматра да је члан 6. став 1. Европске конвенције примјењив у овом случају.

21. Конкретно, поступак је почео 3. јуна 2004. године, када је апеланткиња са својим родитељима поднијела тужбу надлежном суду. Предметни поступак још није нити започет. Дакле, констатије се да по поднесеној тужби Основни суд у року од двије године није предузео нити једну радњу у парничном поступку број П-618/04.

22. Члан 6. став 1. Европске конвенције обезбјеђује свакоме право да било који правни захтјев у вези са својим грађанским правима и обавезама изнесе пред суд. Право да се покрене судски поступак у грађанским питањима представља један од аспеката права на суд зајемченог чланом 6. став 1. Европске конвенције. Европски суд је у предмету *Goldger* против *Уједињеног Краљевства* (види Европски суд, *Goldger* против *Уједињеног Краљевства*, пресуда од 21. фебруара 1975. године, серија А, број 18, став 35.) заузео став да би било “несхватљиво да члан 6. став 1. детаљно описује процедуралне гаранције обезбјеђене странкама у текућој парници, а да право не заштити оно што само по себи омогућава корист од таквих гаранција, тј. приступ суду. Правичан, јавни и брз судски поступак немају никакву вриједност ако нема судског поступка.” Став Европског суда је да је право на приступ суду елемент садржан у члану 6. став 1. Европске конвенције, које је засновано на самој формулацији прве реченице првог става овог члана, кад се читају у свом контексту и у свјетлу сљедећа два правна принципа: (1) принцип по ком грађанска тужба може да се поднесе судији као један од универзално признатих трајних принципа права и (2) принцип међународног права који забрањује одрицање правде.

23. Приступ судском или управном органу мора да буде суштински, а не само формалан (види Европски суд за људска права, *Airey* против *Ирске*, одлука из 1979. године). Држава мора да обезбједи приступ суду свакоме ко има захтјев који улази у оквир члана 6. став 1. Европске конвенције и не може тај приступ да ограничи одређеним категоријама људи (види *Keegan* против *Ирске*, 1994. године). Органи који имају слободу судског одлучивања имају широк обим слободне процјене све док се држе суштинских захтјева из члана 6. став 1. Европске конвенције (види *Ettl* и други против *Аустрије*, 1987. године и *Skrëbu* против *Шведске*, 1990. године). Уставни суд у ствари има задатак да се бави остваривањем права из члана 6. став 1. Европске конвенције, а не само незадовољством појединца неком управном или судском одлуком.

24. Уставни суд је, иако у овом случају није примио одговор на апелацију Основног суда, свјестан чињенице да је тај суд преоптерећен у погледу великог броја предмета из области која се рјешава сходно правилима Закона о парничном поступку. Међутим, Уставни суд не може а да не примијети да Европска конвенција чини саставни дио правног система Босне и Херцеговине, што је прописано чланом II/2. Устава Босне и Херцеговине. Зато, Уставни суд се позива на члан 1. Европске конвенције који прописује: “Високе уговорне стране обезбјеђују-

ће сваком лицу под својом јурисдикцијом права и слободе одређене у дијелу I ове конвенције”. Дакле, Босна и Херцеговина је преузела обавезу да обезбједи свим лицима под својом јурисдикцијом права и слободе утврђене у Европској конвенцији. У складу са наведеним, Босна и Херцеговина је преузела и обавезу да организује свој правни систем тако да обезбједи усклађеност са захтјевима из члана 6. став 1. Европске конвенције, укључујући и захтјев за суђењем у разумном року. Формално, одредбама Закона о парничном поступку, којима су одређени рокови у којима су судови дужни да предузимају одређене радње у поступку, Босна и Херцеговина је испунила овај захтјев.

25. Сходно пракси Европског суда за људска права, привремено заостатак у пословању суда не повлачи, сходно Европској конвенцији, међународну одговорност државе, под условом да држава предузме дјелотворне и хитне мјере да би отклонила такве ситуације (види Европски суд за људска права, пресуда у предмету *Zimmermann* и *Steiner* од 13. јула 1983. године став 29). Међутим, у конкретном случају, очигледно је да надлежни органи Републике Српске нису предузели конкретне мјере да ријеше проблеме који се тичу великог броја предмета пред Основним судом, али и другим судовима у Републици Српској.

26. Имајући у виду све појединости конкретне случаја, као и тешкоће са којима се сусрећу редовни судови у погледу рјешавања великог броја предмета, Уставни суд закључује да те тешкоће нису биле такве природе да оправдано произведу у потпуности пасивно понашање суда у временском периоду од двије године.

27. Разматрајући конкретан случај у свјетлу праксе Европског суда за људска права, коју усваја и Уставни суд Босне и Херцеговине и подржава позитивно законодавство Босне и Херцеговине, прописима којима су утврђени рокови у којима судови у парничном поступку предузимају одређене радње, Уставни суд констатије да је пропуст Основног суда да у времену од двије године не предузме било какву радњу с циљем да процесира тужбе апеланткиње и њених родитеља, резултовао повредом апеланткињиног права на приступ суду, те апеланткињиним немогућношћу да се пред независним и непристрасним, законом установљеним судом, одлучи о њеном грађанском праву.

28. Напољу, Уставни суд запажа да могућност да се само формално поднесе захтјев и да се затим по том захтјеву суштински, односно уопште не предузимају никакве радње, не испуњава захтјева из члана 6. став 1. Европске конвенције (види Дом за људска права, предмет бр. СН/98/1309 и остали, *Кајтаз* и остали против Федерације Босне и Херцеговине, одлука о прихватљивости и меритуму, тачка 146).

29. Имајући у виду наведено, Уставни суд закључује да је у овом случају прекршен члан II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члан 6. став 1. Европске конвенције.

Остали наводи

30. У свјетлу изнесених закључака, Уставни суд сматра да није неопходно да разматра остале апеланткињине наводе.

VIII - Закључак

31. Непредузимање било каквих радњи од редовних судова у роковима вишеструко дужим од оних који су прописани принудним законским прописима, без предузимања било каквих корака у правцу да се уклоне сметње које доводе до таквог рада судова, при томе без било какве дужности да се објасни или да се обавијесте грађани о редослиједу рјешавања њихових грађанских права и обавеза, представља кршење права на правично суђење у односу на право на приступ суду, предвиђено у члану II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члану 6. став 1. Европске конвенције.

32. На основу члана 61. ст. 1. и 2. Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

33. Сходно члану VI/4. Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједница
Уставног суда БиХ,
Хатица Хаџиосмановић, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине у Вијећу од пет судија, у предмету број **АП 2577/05**, рјешавајући апелацију **Зорана Ристића**, на основу члана VI/3.б) Устава Босне и Херцеговине, члана 59. став 2. тачка 2. и члана 61. ст. 1. и 3. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине (“Службени гласник Босне и Херцеговине”, број 60/05), у саставу:

- Хатица Хаџиосмановић, предсједница,
- Валерија Галић, потпредсједница,
- Мато Тадић, судија,

- Јово Росић, судија и
 - Сеада Палаврић, судија,
 на сједници одржаној 13. јуна 2006. године, донио је

ОДЛУКУ

О ДОПУСТИВОСТИ И МЕРИТУМУ

Одбија се као неоснована апелација Зорана Ристића, поднесена против Пресуде Врховног суда Републике Српске број Рев-259/03 од 7. јуна 2005. године, Пресуде Окружног суда у Бијељини број Гж-920/02 од 15. новембра 2002. године и Пресуде Основног суда у Зворнику број П-348/99 од 22. фебруара 2002. године.

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине", "Службеном гласнику Републике Српске" и "Службеном гласнику Брчко Дистрикта БиХ".

Образложење

I - Увод

1. Зоран Ристић (у даљем тексту: апелант) из Новог Сада, СиЦГ, поднио је 14. децембра 2005. године апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд) против Пресуде Врховног суда Републике Српске (у даљем тексту: Врховни суд) број Рев-259/03 од 7. јуна 2005. године, Пресуде Окружног суда у Бијељини (у даљем тексту: Окружни суд) број Гж-920/02 од 15. новембра 2002. године и Пресуде Основног суда у Зворнику (у даљем тексту: Основни суд) број П-348/99 од 22. фебруара 2002. године.

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 22. ст. 1. и 2. Правила Уставног суда, од Врховног и Основног суда, те од учесника у поступку, ОДП за угоститељство и туризам Стари Град из Зворника (у даљем тексту: тужени), затражено је 21. децембра 2005. године, а од Окружног суда 7. априла 2006. године, да доставе одговоре на апелацију.

3. Одговор на апелацију Врховни суд је доставио 10. јануара 2006. године, Основни суд 6. јануара 2006. године, тужени 10. јануара 2006. године, а Окружни суд 12. априла 2006. године.

4. На основу члана 26. став 2. Правила Уставног суда, одговори на апелацију су 6. априла 2006. године и 3. маја 2006. године достављени апеланту.

III - Чињенично стање

5. Чињенице предмета, које произилазе из апелантових навода и докумената предочених Уставном суду, могу да се сумирају на следећи начин.

6. Пресудом Основног суда број П-348/99 од 22. фебруара 2002. године, која је потврђена Пресудом Окружног суда број Гж-920/02 од 15. новембра 2002. године, одбијен је апелантов тужбени захтјев којим је тражио да суд обавезе туженог да преда апеланту у посјед некретнине у природи приземље стамбене зграде, саграђене на к.ч. број 2/167 звана кућа и дворниште површине 130 м², уписане у з.к. улошку број 203 КО Зворник, по старом премјеру, а по новом премјеру приземље стамбене зграде саграђене на к.п. бр. 925/1 у површини од 162 м² и к.п. бр. 926 дворниште у површини од 93 м², све уписане у ПЛ број 222 КО Зворник Град, у природи кафана звана "Буренице", те да накнадно апеланту трошкове поступка. Основни суд је извео предложене доказе, па је закључио да је спорна некретнина била својина апелантовог предника, његовог покојног оца Спасана Ристића, који је умро 1990. године, а који је ту некретнину стекао на основу рјешења о наслеђивању иза свог покојног оца Панте Ристића. Даље, првостепени суд је утврдио да је спорну некретнину апелантов отац, након што ју је наслиједио и на њој укњижио право својине, одмах продао 1958. године угоститељском предузећу "Мајевица", које је неспорно предник туженог, па је о томе састављен писмени уговор. Иако суду није презентован овај купопродајни уговор, првостепени суд је, између осталог, извршио увид у ОВ Уписник за овјеравање потписа, рукописа и преписа од 14. фебруара 1958. године, па је утврдио да је 12. јуна 1958. године, под редним бројем 625, овјерен потпис апелантовог оца на купопродајном уговору од 11. јуна 1958. године, којим је продао спорну некретнину преднику туженог.

7. Првостепени суд је даље, на основу доказа који су спроведени, утврдио да је на основу тог купопродајног уговора тужени ушао у посјед спорне некретнине, те да ту некретнину држи у посједу непрекидно "а да ни од (апеланта) ни од предника (апеланта) није узнемираван". На основу свега наведеног, првостепени суд је закључио да су тужени и његов правни предник били законити и савјесни посједници спорних некретнина преко 30 година, те да су одржајем стекли право својине на тим

некретнинама, у складу са Законом о основним имовинско-правним односима. Такође, првостепени суд је навео да је апелант сам изјавио да му отац "ништа није причао о спорним некретнинама", а да му је мајка причала да је "била у убуђењу да је предметни локал национализован", као и да су тужени и његов правни предник били у посједу спорне некретнине од 1958. године. Апелант је сазнао да се његов отац у земљишним књигама води као власник спорне некретнине тек 1990. године, када је његов отац умро и када су он и његова сестра проглашени наследницима, па је 1991. године поднио тужбу да му се предају спорне некретнине.

8. Окружни суд је потврдио овакво становиште првостепеног суда и навео да је тужени право својине стекао ванкњижно, а да је апелант само формално уписан као сувласник са дијелом 1/4 на згради и са правом да користи земљиште. Такође, Окружни суд је закључио да је првостепени суд дао ваљане разлоге о томе зашто је вјеровало одређеним доказима, а другима није, а нарочито да је првостепени суд ваљано образложио свој закључак о томе да је био закључен купопродајни уговор између предника апеланта и предника туженог, те да је тужени био савјестан посједник у периоду дужем од 30 година, због чега су испуњени законски услови за стицање својине одржајем. Окружни суд је такође навео да су неосновани наводи о томе да је првостепени суд пресуду засновао само на основу података из књиге овјера из 1958. године, те да првостепени суд није утврдио какав је садржај уговора о купопродаји, без обзира што тог уговора нема. Напротив, Окружни суд је закључио да је првостепеном пресудом дат одговор на сва та питања и то на основу проведених доказа и правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања.

9. Врховни суд је оспореном Пресудом број Рев-259/03 од 7. јуна 2005. године одбио апелантову ревизију, закључивши да није било битних повреда одредби парничног поступка, те да је материјално право правилно примјењено. Врховни суд је закључио да је утврђено да је апелантов отац закључио купопродајни уговор са предницима туженог 1958. године. Међутим, за стицање права својине на основу правног посла у смислу члана 33. Закона о основним имовинско-правним односима потребна је, поред основа стицања (iustus titulus), и укњижба (modus aquirendi). Иако тужени није био уписан у земљишне књиге, Врховни суд је закључио да је доказима који су спроведени утврђено да је купопродајни уговор у цијелости реализован, те да је спорна некретнина била у несметаном посједу туженог и његовог правног предника од 1958. па све до 1991. године, када је апелант поднио тужбу. Зато Врховни суд сматра да је посјед туженог савјестан, те да је правилан закључак нижестепених судова о томе да је тужени стекао право својине одржајем у складу са чланом 28. Закона о основним имовинско-правним односима. Такође, Врховни суд је навео да је упис у земљишним књигама претпоставка својине, која отпада ако други, чије стицање није уписано, докаже "да има ваљан основ и истинит начин за стицање тог права". У конкретном случају, тужени је оспорио тужбени захтјев тужиоца истицањем приговора да је стекао право својине одржајем. Врховни суд је такође закључио да се остали апелантови наводи односе на оцјену доказа који су изведени и, у вези с тим, на утврђено чињенично стање, што не може да буде предмет оспоравања у ревизијном поступку.

IV - Апелација

a) Наводи из апелације

10. Апелант наводи да му је оспораваним пресудама прекршено право на правично суђење из члана П/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција), те право на имовину из члана П/3.к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију. Повреду ових права апелант види у погрешно утврђеном чињеничном стању и погрешно примјени материјалног права. Наиме, апелант сматра да су погрешно редовни судови закључили да је између апелантовог оца и предника туженог склопљен купопродајни уговор, те да су такав закључак извукли само из књиге овјера, будући да нема уговора о купопродаји. Истовремено судови су, сходно апелантовом мишљењу, без разлога одбили да прихвате као релевантно свједочење свједока који је био директор и радник предника туженог, а који је изјавио да се у конкретном случају није радило о купопродајном уговору, већ уговору о закупу. Апелант сматра да књига овјера не може да буде доказ садржаја правног посла, нити чињенице да ли је правни посао извршен у цијелости, те сходно томе сматра да су му оспореним одлукама повријеђена наведена права.

b) Одговор на апелацију

11. Врховни суд оспорава наводе из апелације и истиче да су у оспореној одлуци примјењене релевантне законске одредбе, те да су обе странке у поступку имале приступ суду и правично

суђење. Зато Врховни суд предлаже да Уставни суд апелацију одбије.

12. Окружни суд такође оспорава наводе из апелације и истиче да оспореним пресудима није повријеђено ни једно апелантово уставно право, те предлаже да Уставни суд апелацију одбије.

13. Основни суд оспорава наводе из апелације, те истиче да апелант жалбу о повреди права на правично суђење и права на имовину заснива на својој оцјени доказа које је спровео Основни суд. Основни суд такође наводи да апелант не оспорава да су спроведени сви докази које је предложио, већ апелацију подноси зато што се не слаже са судском оцјеном доказа. С тим циљем, Основни суд наводи да апелант у апелацији само понавља наводе које је већ истицао у жалби и у ревизији, а о којима су већ одлучили Окружни и Врховни суд.

14. Тужени такође оспорава наводе из апелације и наводи да је против апеланта и његове сестре поднио тужбу ради утврђивања права својине одржајем на спорној некретнини, а тај предмет се води пред Основним судом под бројем П-156/04. Такође наводи да је тачно да је апелант заједно са сестром уписан као сувласник спорне некретнине на основу оставинског рјешења, али је у катастру некретнина као посједник уписан тужени од 1958. године, да је спорна некретнина купљена од апелантовог предника, те да док није поднесена апелантова тужбе туженог у посједу спорне некретнине нико није узнемиравао. Такође, тужени сматра да је апелант имао могућност да користи правна средства и да равноправно расправља пред судом, због чега му нису ускраћена права из Устава Босне и Херцеговине и Европске конвенције. Зато, тужени предлаже да Уставни суд апелацију одбије.

V - Релевантни прописи

15. У Закону о основним имовинско-правним односима ("Службени лист СФРЈ", број 6/80) релевантне одредбе гласе:

"Члан 28.

(...) Савјестан и законит посједник некретнине, на коју други има право својине, стиче право својине на ту ствар одржајем истеком десет година.

(...)

Савјестан посједник некретнине, на коју други има право својине, стиче право својине на ту ствар одржајем истеком 20 година. (...)

Члан 33.

На основу правног посла право својине стиче се уписом у јавну књигу или на други одговарајући начин одређен законом."

16. У Закону о парничном поступку ("Службени лист СФРЈ", бр. 4/77, 36/77, 38/80, 69/8258/84, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90 и 35/91, те "Службени гласник Републике Српске", бр. 17/93, 14/94 и 32/94) релевантне одредбе гласе:

"Члан 7.

Суд је дужан да потпуно и истинито утврди спорне чињенице од којих зависи основаност захтјева. (...)

Члан 8.

Које ће чињенице да узме као доказане одлучује суд по свом увјерењу, на основу савјесне и брижљиве оцјене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка."

17. У Закону о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 58/03 и 85/03) релевантне одредбе гласе:

"Члан 456.

Ако је прије ступања на снагу овог закона донесена првостепена одлука којом се поступак пред првостепеним судом завршава, даљи поступак провешће се по досадашњим прописима. (...)"

VI - Допустивост

18. У складу са чланом VI/3.6) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу, када она постану предмет спора због пресуде било ког суда у Босни и Херцеговини.

19. У складу са чланом 16. став 1. Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке, која се њоме оспорава исцрпљени сви ефективни правни лијекови могући по закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем правном лијеку који је користио.

20. У конкретном случају, предмет оспоравања апелацијом је Пресуда Врховног суда број Рев-259/03 од 7. јуна 2005. године, против ког нема ефективних правних лијекова могућих по

закону. Оспорену пресуду апелант је примио 11. новембра 2005. године, а апелација је поднесена 14. децембра 2005. године, дакле у року од 60 дана, како је прописано чланом 16. став 1. Правила Уставног суда. На крају, апелација испуњава и услове из члана 16. ст. 2. и 4. Правила Уставног суда, јер није очигледно (*prima facie*) неоснована, нити постоји неки други формални разлог због ког апелација није допуштена.

21. Имајући у виду одредбе члана VI/3.6) Устава Босне и Херцеговине, члана 16. ст. 1, 2. и 4. Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да предметна апелација испуњава услове у погледу допуштивости.

VII - Меритум

Апелант оспорава наведене пресуде, тврдећи да му је њима повријеђено право на правично суђење из члана П/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. Европске конвенције, те право на имовину из члана П/3.к) Устава Босне и Херцеговине, односно члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

а) право на правично суђење

22. Члан П/3.е) Устава Босне и Херцеговине, у релевантном дијелу, гласи:

"Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и основне слободе из става 2. овог члана, а она обухватају:

(...)

е) Право на правично саслушање у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези са кривичним поступком.

к) Право на имовину."

23. Члан 6. став 1. Европске конвенције, у релевантном дијелу, гласи:

"1. Приликом утврђивања грађанских права и обавеза (...) свако има право на правично суђење и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним, законом установљеним судом (...)"

24. Поступак се у конкретном случају односи на спор о праву својине, дакле на предмет грађанско-правне природе, па је члан 6. став 1. Европске конвенције примјенљив. Сходно томе, Уставни суд мора да преиспита да ли је спор пред судом био правичан онако како то захтијева члан 6. став 1. Европске конвенције.

25. Апелантова жалба у вези са правом на правично суђење се у цијелости односи на непотпуно и погрешно утврђено чињенично стање и погрешну примјену материјалног права у оспораваном судском поступку. У вези с тим наводима Уставни суд указује да, генерално, није надлежан да врши провјеру утврђених чињеница и начина на који су редовни судови протумачили позитивно-правне прописе, сем уколико одлуке тих суда ва крше уставна права. То ће бити случај када одлука редовног суда не укључује или погрешно примјењује уставно право, када је примјена позитивно-правних прописа била очигледно произвољна, када је релевантни закон сам по себи неуставан или када је дошло до повреде основних процесних права, као што су право на правичан поступак, право на приступ суду, право на ефективан правни лијек и у другим случајевима (види Уставни суд, Одлука број У 29/02 од 27. јуна 2003. године, објављена у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", број 31/03). Правичност поступка се оцјењује на основу поступка као цјелине (види Уставни суд, Одлука број У 63/01 од 27. јуна 2003. године, објављена у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", број 38/03 и Европски суд за људска права, *Thomas против Уједињеног Краљевства*, пресуда од 10. маја 2005. године, апликација број 19354/02, и).

26. У конкретном случају, апелант сматра да судови нису правилно оцијенили доказе који су у поступку изведени, те да је пресуда заснована само на једном доказу, док је друге доказе, а нарочито исказ свједока који је ишао у прилог апелантовом захтјеву, суд произвољно одбио као вјеродостојне. Међутим, сходно пракси Европског суда и Уставног суда, није задатак ових судова да преиспитују закључке редовних судова у погледу чињеничног стања и примјене материјалног права (види Европски суд, *Prošina против Русије*, одлука о допуштивости од 30. јуна 2005. године, апликација број 65167/01). Уставни суд није надлежан да супституише редовне судове у процјени чињеница и доказа, већ је генерално задатак редовних судова да оцијене чињенице и доказе које су извели (види Европски суд, *Thomas против Уједињеног Краљевства*, пресуда од 10. маја 2005. године, апликација број 19354/02). У конкретном случају, Уставни суд запажа да су и првостепени и другостепени суд детаљно и јасно образложили зашто су одређеним доказима вјеровали, као и зашто су неке доказе сматрали неувјерљивим. Такође, из пресуда очигледно произилази да су судови цијенили доказе појединачно и у међусобној вези, што је потврђено и другостепеном пресудом,

те да је на правилно утврђено чињенично стање правилно примјењено материјално право. На тако утврђеном чињеничном стању и на таквој оцјени доказа судови су засновали своје закључке о томе да је апелантов предник продао преднику туженог спорну некретнину, те да је тужени ту некретнину непрекидно користио без узнемиравања у периоду дужем од 30 година, чиме су испуњени законски услови за стицање права својине одржајем. Зато Уставни суд не налази да је чињенично стање произвољно утврђено или да је материјално право произвољно примјењено.

27. Уставни суд такође указује да апелантово незадовољство оспореним одлукама не покреће, само по себи, питања у вези с правом из члана 6. став 1. Европске конвенције, а апелант не наводи никакве процедуралне грешке, нити су такве грешке очигледне (види Европски суд, *Mezőtur-Tiszazugi Vizgazdálkodási Társulat против Мађарске*, пресуда од 26. јула 2005. године, апликација број 5503/02). Такође, апелант у својој апелацији само понавља наводе које је већ истицао у жалби против првостепене пресуде, те у ревизији против другостепене одлуке, а које су већ размотрили и одбили Окружни и Врховни суд у оспореним одлукама.

28. Уставни суд сматра да начин на који су редовни судови утврдили чињенично стање и примјенили позитивно-правне прописе не може да се сматра произвољним и не представља кршење апелантових уставних права. Такође, Уставни суд сматра да не постоје други елементи који би указивали да је поступак пред редовним судовима био неправичан, нити се апелант жали на било какве процесне повреде које би биле од важности за поштовање принципа правичног суђења, а такве повреде нису очигледне. Такође, у оспореним пресудама су наведени сви потребни разлози и дата детаљна образложења. На основу изложеног, Уставни суд сматра да у конкретном предмету није дошло до повреде члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције.

б) право на имовину

29. Члан 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију гласи:

“Свако физичко или правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.

Претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примјењује такве законе које сматра потребним да би надзирала коришћење имовине у складу с општим интересом или да би обезбиједила наплату пореза или других доприноса или казни”.

30. Приликом разматрања да ли је дошло до повреде члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију, прво мора да се утврди да ли апелант има “имовину” у смислу члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

31. Појам “имовина” подразумева широк спектар својинских интереса који представљају економску вриједност (види Уставни суд, Одлука број У 14/00 од 4. априла 2001. године, објављена у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине”, број 33/01). Такође, сходно јуриспруденцији Европског суда за људска права, “имовина” која се штити може да буде само постојећа имовина (види Европски суд за људска права, *Van der Musselle*, пресуда од 23. новембра 1983, серија А, бр. 70, тачка 48) или барем имовина за коју апелант има “оправдано очекивање” да ће је добити (види Европски суд за људска права, *Pine Valley Developments Ltd и други*, пресуда од 29. новембра 1995, серија А, бр. 332, тачка 31). Уставни суд је у својим ранијим одлукама закључио да појам “имовина” не треба да се тумачи рестриктивно, него тај појам треба да се схвати тако “да укључује и постојећа новчана потраживања појединаца, као и одређена права појединаца која имају економску вриједност” (види Уставни суд, Одлука број У 26/00 од 21. децембра 2001. године).

32. У конкретном случају, апелант сматра да је он власник спорне некретнине, те да је неосновано одбијен његов тужбени захтјев да му тужени преда ту некретнину. Уставни суд указује да су судови утврдили да је апелант уписан заједно са сестром као сувласник спорне некретнине након очеве смрти, када је и сазнао да је његов отац био уписан као носилац права својине на спорној некретнини. Међутим, судови су такође утврдили да је спорна некретнина била у савјесном и законитом посједу туженог на основу купопродајног уговора који је апелантов отац закључио са предником туженог. Такође, судови су утврдили да је тужени, на основу тог правног посла, користио некретнину непрекидно и несметано у периоду дужем од 30 година, те да је на тај начин стекао својину путем одржаја. Имајући у виду овакво утврђење судова, које је Уставни суд већ анализирао у вези са чланом 6. став 1. Европске конвенције, Уставни суд сматра да апелант није имао “имовину” која би улазила у дјелокруг заштите члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију, упркос формалном упису апеланта у јавну књигу.

33. На основу изложеног, Уставни суд сматра да у конкретном предмету нема кршења права на имовину из члана II/3.к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

VIII - Закључак

34. Уставни суд закључује да нема повреде права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције, јер се апелант жали на непотпуно и погрешно утврђено чињенично стање и на погрешну примјену материјалног права у судском поступку, а Уставни суд није утврдио да је суд произвољно утврдио чињенично стање или произвољно примјенио позитивно-правне прописе, нити постоје други елементи који би указивали да је поступак био неправичан или на апелантову штету. Такође, Уставни суд закључује да нема повреде права на имовину из члана II/3.к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију када апелант нема “имовину” која је заштићена чланом II/3.к) Устава Босне и Херцеговине или чланом 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

35. На основу члана 61. ст. 1. и 3. Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

36. Сходно члану VI/4. Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједница
Уставног суда БиХ,
Хатиа Хаџиосмановић, с.р.

Централна изборна комисија Босне и Херцеговине

На основу члана 2.9 став (1) тачка 2. Изборног закона Босне и Херцеговине (“Службени гласник БиХ”, бр. 23/01, 7/02, 9/02, 20/02, 25/02, 4/04, 20/04, 25/04, 52/05, 65/05, 77/05, 11/06 и 24/06), Централна изборна комисија Босне и Херцеговине, на 225. сједници, одржаној 5. јула 2006. године, донијела је

УПУТСТВО

О ВРСТАМА, НАЧИНУ И РОКОВИМА ЗА ОДРЕЂИВАЊЕ БИРАЧКИХ МЈЕСТА

ГЛАВА I - УВОДНЕ НАПОМЕНЕ

Члан 1. (Примјена)

Овим упутством утврђују се: врсте, начин и рокови за одређивање бирачких мјеста, начин сарадње између општинских изборних комисија, Централне изборне комисије Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Централна изборна комисија БиХ) и органа за техничко одржавање Централног бирачког списка (у даљем тексту: Дирекција ЦИПС).

ГЛАВА II - ВРСТЕ И НАЧИН ОДРЕЂИВАЊА БИРАЧКИХ МЈЕСТА

Члан 2. (Врсте бирачких мјеста)

Изборне комисије, у правилу, формирају три типа бирачких мјеста:

а) редовна бирачка мјеста, гдје своје бирачко право остварују бирачи који гласају за основну изборну јединицу тренутног пребивалишта / боравишта;

б) бирачка мјеста за гласање у одсуству, гдје своје бирачко право остварују расељена лица код којих се основна изборна јединица за коју гласају разликује од основне изборне јединице тренутног боравишта и

с) бирачко мјесто овлашћено за издавање непотврђених гласачких листића, гдје своје бирачко право могу остварити бирачи који су уписани у извод из Централног бирачког списка за гласање изван БиХ а на дан избора се затекну у земљи, као и редовни бирачи који се не налазе на закљученом изводу из Централног бирачког списка и додатку извода из коначног Централног бирачког списка, а поседују важећи идентификациони документ из члана 5.12 Изборног закона БиХ и потврду о мјесту пребивалишта.

Члан 3.

(Одређивање бирачких мјеста)

Општинске изборне комисије, градске изборне комисије Мостара и Бање Луке и Изборна комисија Брчко Дистрикта БиХ (у даљем тексту: изборне комисије) одређују бирачка мјеста за спровођење избора у Босни и Херцеговини, у сарадњи са Централном изборном комисијом БиХ.

Члан 4.

(Бирачко мјесто)

Бирачко мјесто је посебно уређен простор гдје бирачи уписани у Централни бирачки списак из тачно дефинисаних и груписаних улица са кућним бројевима, односно основних изборних јединица за које гласају у одсуству, остварују своје бирачко право, те се на њима након затварања за гласање на дан избора врши пребројавање гласова и консолидација резултата (редовна бирачка мјеста), односно пребројавање коверата са гласачким листићима (бирачка мјеста за гласање у одсуству и бирачка мјеста овлашћена за издавање непотврђених гласачких листића).

Члан 5.

(Означавање бирачких мјеста)

(1) Бирачка мјеста означавају се у зависности од типа коме припадају, на следеће начине.

а) Редовна бирачка мјеста:

1) припадајући код општине (001-200), ознака ентитета или Брчко Дистрикта БиХ (А, Б, Ц), редни број бирачког мјеста (001-499) и

2) назив бирачког мјеста који може представљати насеље или мјесну заједницу гдје је локационо смјештено, свако бирачко мјесто мора имати различит назив (на примјер: Бирачко мјесто 133А001 Сокоље 1, 133А002 Сокоље 2).

б) Бирачка мјеста за гласање у одсуству:

1) припадајући код општине (001-200), ознака ентитета или Брчко Дистрикта БиХ (А, Б, Ц), редни број бирачког мјеста (501-599).

с) Бирачка мјеста овлашћена за издавање непотврђених гласачких листића:

1) припадајући код општине (001-200), ознака ентитета или Брчко Дистрикта БиХ (А, Б, Ц) и три слова Н (ННН).

(2) Ознаке ентитета и Брчко Дистрикта БиХ су следеће:

А - Федерација БиХ,

Б - Република Српска и

Ц - БрчкоДистрикт БиХ.

Члан 6.

(Локације бирачких мјеста)

(1) Локације бирачких мјеста не могу бити: у вјерском објекту, згради органа власти, згради која је власништво политичке партије или у којој је сједиште политичке партије, згради која је коришћена као мјесто за мучења или злостављања, или мјесту гдје се служи или конзумира алкохол.

(2) Централна изборна комисија БиХ може промијенити локацију бирачког мјеста ако утврди да се налази на локацијама из става (1) овог члана или ако није погодна за гласање.

(3) Изборне комисије најкасније 15 дана прије дана одржавања избора објављују мјеста одређена за гласање и гдје бирачи могу гласати.

Члан 7.

(Редовна бирачка мјеста)

(1) Редовна бирачка мјеста формирају се придруживањем једне или више улица са кућним бројевима.

(2) Изборне комисије формирају укупан број редовних бирачких мјеста и њихове локације, узимајући у обзир следеће критеријуме:

а) број бирача на одређеном бирачком мјесту, у правилу, не би требало да прелази 1.000;

б) бирачка мјеста у основној изборној јединици треба распоредити тако да не буду превисше удаљена за бираче који гласају на том бирачком мјесту;

с) једна улица може бити додијељена на више бирачких мјеста тако што се одређује који кућни бројеви у тој улици припадају којем бирачком мјесту, с тим да сви кућни бројеви у једној улици буду додијељени бирачким мјестима и

д) свака улица ће бити додијељена одговарајућем бирачком мјесту, чак и у случају да у одређеним улицама нема пријављених бирача.

Члан 8.

(Бирачи којима се не може одредити бирачко мјесто)

(1) Бирачи којима се не може одредити бирачко мјесто придруживањем улица и кућних бројева бирачким мјестима због непостојеће адресе додјељују се бирачким мјестима које, уз претходну сагласност Централне изборне комисије БиХ, одреди изборна комисија на образцу који прописује Централна изборна комисија БиХ, на основу провере стварне адресе пребивалишта бирача, а према методологији утврђеној од Дирекције ЦИПС и Централне изборне комисије БиХ.

(2) Образац за додјелу бирача бирачком мјесту садржи:

а) заглавље Централне изборне комисије БиХ, назив изборне комисије и назив, број и локацију бирачког мјеста,

б) презиме и име бирача,

с) матични број бирача,

д) адресу становања бирача,

е) број претходног и новог бирачког мјеста и

ф) потпис лица које је обрадило податке и потпис лица које је одобрило обраду података и отисак печата.

Члан 9.

(Бирачка мјеста за гласање у одсуству)

(1) Бирачка мјеста за гласање у одсуству формирају се:

а) према основној изборној јединици за коју бирачи гласају, без обзира на адресе (улице и кућне бројеве) на којима бораве, и то тако да се једна или више основних изборних јединица, односно све основне изборне јединице за које се гласа додијеле одређеном бирачком мјесту.

(2) У правилу, на бирачком мјесту за гласање у одсуству не би требало да се налази више од 800 бирача.

Члан 10.

(Бирачка мјеста овлашћена за издавање непотврђених гласачких листића)

(1) Изборне комисије успоставиће једно бирачко мјесто које ће бити овлашћено за издавање непотврђених гласачких листића за бираче из члана 2. став (1) тачка с) овог упутства.

(2) Бирачи који имају право да гласају непотврђеним гласачким листићем гласаће на једном од бирачких мјеста овлашћеним за издавање непотврђених гласачких листића, које ће бити у оквиру бирачког мјеста из члана 9. овог упутства. Ако у основној изборној јединици није одређено бирачко мјесто из члана 9. овог упутства, биће у оквиру редовног бирачког мјеста, а које се налази на локацији која је у близини сједишта изборне комисије.

(3) Овако бирачко мјесто задржаће ознаку која је одређена за бирачко мјесто за гласање у одсуству, односно редовно бирачко мјесто, с тим да ће се додати и ознака предвиђена за бирачко мјесто одређено за издавање непотврђених гласачких листића.

Члан 11.

(Додатно означавање бирачких мјеста)

(1) Ако изборна комисија није у могућности да се из техничких разлога придржава критеријума утврђених у члану 7. став (2) тачка а) и члану 8. став (2) овог упутства, за ово бирачко мјесто формираће се два или више бирачких мјеста која ће задржати исту ознаку, али ће се додатно означити словима абееде (а, б ...). На овим бирачким мјестима бирачки списак биће подијељен по абecedном реду.

(2) Предлог оптималне подјеле бирачког списка по абecedном реду урадиће Дирекција ЦИПС, а коначну одлуку доноси изборна комисија. Приликом подјеле, Дирекција ЦИПС водиће рачуна да на тако подијељеном бирачком списку буде приближно једнак број бирача и да се сви бирачи којима презиме почиње истим словом нађу на истом бирачком списку.

(3) На овако подијељеним бирачким мјестима ангажују се засебни бирачки одбори, а пребројавање гласова, односно коверата са гласачким листићима и консолидација резултата врши се независно, те су та бирачка мјеста организационо самостална, али, у правилу, треба да се налазе на истој локацији.

Члан 12.

(Увид у податке)

Центар за бирачки списак доставиће изборној комисији све податке неопходне за доношење одлуке о одређивању бирачких мјеста, а нарочито:

а) број бирача на сваком кућном броју сваке улице на територији њихове основне изборне јединице,

б) број бирача комплетне улице са свим кућним бројевима и

с) број бирача на свим бирачким мјестима послје придруживања улица и кућних бројева.

Члан 13.

(Рок за доношење одлуке)

(1) Централна изборна комисија БиХ, најкасније 70 дана прије дана одржавања избора, доставља изборним комисијама образац одлуке за одређивање редовних бирачких мјеста и образац одлуке за одређивање бирачких мјеста за гласање у одсуству.

(2) Образац одлуке за одређивање редовних бирачких мјеста садржи следеће податке:

а) назив и код основне изборне јединице,

б) ознаку бирачког мјеста,

с) назив бирачког мјеста,

д) називе свих улица са кућним бројевима које се придружују том бирачком мјесту,

е) укупан број бирача који гласа на бирачком мјесту,

ф) мјесто за потпис и отисак печата и

г) рубрику "Напомена".

(3) Образац одлуке за одређивање бирачког мјеста за гласање у одсуству садржи следеће рубрике:

а) назив и код основне изборне јединице,

б) ознаку бирачког мјеста,

с) назив бирачког мјеста,

д) називе и кодове основних изборних јединица које се придружују бирачком мјесту,

е) укупан број бирача који гласају на бирачком мјесту,

ф) мјесто за потпис и отисак печата и

г) рубрику "Напомена".

(4) Изборне комисије, најкасније 65 дана прије дана одржавања избора, на прописаном образцу, доносе одлуку о одређивању бирачких мјеста, коју су дужне да доставе Централној изборној комисији БиХ, непосредно након одређивања бирачких мјеста са списком локација бирачких мјеста.

ГЛАВА III - ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 14.

(Прилози)

Саставни дио овог упутства је:

а) образац за додјелу бирача бирачком мјесту из члана 8. овог упутства,

б) образац одлуке о одређивању редовног бирачког мјеста из члана 13. став (2) овог упутства,

с) образац одлуке о одређивању бирачког мјеста за гласање у одсуству из члана 13. став (3) овог упутства.

Члан 15.

(Престанак примјене)

Даном ступања на снагу овог упутства престаје примјена Упутства о додјели насељених мјеста бирачким мјестима и формирању бирачких мјеста ("Службени гласник БиХ", број 22/04).

Члан 16.

(Ступање на снагу и објављивање у службеним гласилима)

Ово упутство ступа на снагу даном доношења, а биће објављено у "Службеном гласнику БиХ", "Службеним новинама Федерације БиХ", "Службеном гласнику Републике Српске" и "Службеном гласнику Брчко Дистрикта БиХ".

Број: 01-02-2-1414/06
5. јула 2006. године
Сарајево

Предсједник Централне
изборне комисије БиХ,
Бранко Петрић, с.р.

ОБРАЗАЦ ЗА ДОДЈЕЛУ БИРАЧА БИРАЧКОМ МЈЕСТУ

Изборна комисија _____

Бирачко мјесто _____

(назив и број)

Локација бирачког мјеста _____

Р.Б.	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	ЈМБГ	АДРЕСА СТАНОВАЊА	ПРЕТХОДНО БМ	НОВО БМ
1					
2					
3...					

Податке обрадио _____

(име, презиме и потпис)

М.П. Податке одбрио _____

(име, презиме и потпис)

ОПШТИ ИЗБОРИ 2006. ГОДИНЕ

На основу члана 2.13 тачка 3. Изборног закона Босне и Херцеговине ("Службени гласник БиХ", бр. 23/01, 7/02, 9/02, 20/02, 25/02, 4/04, 20/04, 25/05, 52/05, 65/05, 77/05, 11/06 и 24/06), а у вези са чланом 12. став (2) Упутства о врстама, начину и роковима за одређивање бирачких мјеста број: 01-02-2-1414/06, од 5. јула 2006. године, Изборна комисија _____ доноси

О Д Л У К У
О ОДРЕЂИВАЊУ РЕДОВНОГ БИРАЧКОГ МЈЕСТА

ОСНОВНА ИЗБОРНА ЈЕДИНИЦА		БИРАЧКО МЈЕСТО (шифра – назив – локација)			УКУПАН БРОЈ БИРАЧА		
ШИФРА АДРЕСЕ	МЈЕСТО	УЛИЦА	НАЧИН ДОДЈЕЛЕ	ВРСТА БРОЈА	ОД БРОЈА	ДО БРОЈА	БРОЈ БИРАЧА
КОМЕНТАР:							
ДАТУМ	ЧЛАН ИЗБОРНЕ КОМИСИЈЕ (уписати штампаним словима)			ЧЛАН ИЗБОРНЕ КОМИСИЈЕ (потпис и печат)			

ОПШТИ ИЗБОРИ 2006. ГОДИНЕ

На основу члана 2.13 тачка 3. Изборног закона Босне и Херцеговине ("Службени гласник БиХ", бр. 23/01, 7/02, 9/02, 20/02, 25/02, 4/04, 20/04, 25/05, 52/05, 65/05, 77/05, 11/06 и 24/06), а у вези са чланом 12. став (3) Упутства о врстама, начину и роковима за одређивање бирачких мјеста број: 01-02-2-1414/06 од 5. јула 2006. године, Изборна комисија _____ доноси

О Д Л У К У
О ОДРЕЂИВАЊУ БИРАЧКОГ МЈЕСТА ЗА ГЛАСАЊЕ У ОДСУСТВУ

ОСНОВНА ИЗБОРНА ЈЕДИНИЦА	БИРАЧКО МЈЕСТО (шифра – назив – локација)	УКУПАН БРОЈ БИРАЧА
НАЗИВИ И КОДОВИ ОСНОВНЕ ИЗБОРНЕ ЈЕДИНИЦЕ ЗА КОЈЕ СЕ ГЛАСА НА ОВОМ БИРАЧКОМ МЈЕСТУ		БРОЈ БИРАЧА
КОМЕНТАР:		
ДАТУМ	ЧЛАН ИЗБОРНЕ КОМИСИЈЕ (уписати штампаним словима)	ЧЛАН ИЗБОРНЕ КОМИСИЈЕ (потпис и печат)

САДРЖАЈ

НАРОДНА СКУПШТИНА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

1162	Закон о измјенама и допунама Закона о Пореској управи	1
1163	Одлука о прихватању задужења Републике Српске према Европској инвестиционој банци по Пројекту “Рехабилитација путева у Републици Српској”	2
1164	Одлука о прихватању задужења Републике Српске према Међународном фонду за развој пољопривреде (IFAD) по Пројекту унапређења руралног предузетништва (Rural Enterprise Enhancement Project)	2
1165	Закључак број: 01-1000/06	4
1166	Закључак број: 01-999/06	4
1167	Закључци број: 01-1004/06	4
1168	Закључак број: 01-1001/06	4
1169	Закључци број: 01-1002/06	4
1170	Закључак број: 01-1003/06	5

ВЛАДА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

1171	Одлука о давању сагласности на План утрошка средстава за капитална улагања Републичког секретаријата за односе са Међународним кривичним судом у Хагу и истраживање ратних злочина	5
------	--	---

Рјешење о именовању директора Републичког педагошког завода	5
---	---

Рјешење о именовању представника државног капитала и Фонда за реституцију у Скупштини друштва капитала АД “Вучијак” Прњавор	5
---	---

СИНДИКАТ САОБРАЋАЈА И ВЕЗА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Одлука о најнижој цијени рада	5
Посебни колективни уговор саобраћаја и веза Републике Српске	6

САВЈЕТ МИНИСТАРА БиХ

Одлука о именовању чланова Савјета за заштиту потрошача Босне и Херцеговине	15
---	----

УСТАВНИ СУД БиХ

Одлука о допуствости и меритуму број: АП 1199/06	15
Одлука о допуствости и меритуму број: АП 2577/05	17

ЦЕНТРАЛНА ИЗБОРНА КОМИСИЈА БиХ

Упутство о врстама, начину и роковима за одређивање бирачких мјеста	20
---	----

ОГЛАСНИ ДИО	16 страна
-------------------	-----------